INTRÁK

INTERNÁTNY ČASOPIS
ŠKOLSKÝ ROK 2015/2016

ROČNÍK XI. ČÍSLO 1-2

- JA V SKRATKE
- NA SLOVÍČKO
- PRVÁCI VS ŠTVRTÁCI
- ROZHOVOR SO ZÁSTUPKYŇOU

foto: archív Natálie Drevenákovej

INFO 3
Redakčná rada 4
Editoriál 5
Prišiel k nám Kulíšek 7
Darovanie krvi 8
Internátne premeny 8

NA SLOVÍČKO 9
Mgr. Husárová 9
Mgr. Dzurus 9
Máme novú zástupkyňu 10

ČO SA UDIALO V NAŠOM INTERNÁTE 12
Chvíľka pre šťastie iných 12
Sviatky radosti a pokoja 19
Internátne párty 22
Naše spoločné aktivity 24
Chceme žiť zdravo 25
Dozvedeli sme sa 28
Naša šikovnosť 30

ZAUJALO NÁS 32
Ja v skratke 32
Z môjho života 36
Od dáždnika k lietaniu 38
Cirkus a zvieratá - krádež a výsmech 40

Z INTERNÁTNEHO A ŠKOLSKÉHO ŽIVOTA 42
KOŽAZ 40
Štvrtáci VS prváci 43
Môj smer sa posúva skôr k hudbe.. 48
Naši športovci 50

REDAKČNÁ RADA

ŠÉFREDAKTOR:
Uhríková Tatiana

ZÁSTUPCA ŠÉFREDAKTORA:
Zálešáková Simona

REDAKTORI:
Kajanová Petra
Šulyová Monika
Hulínová Alexandra
Belejová Martina
Šaradinová Karin
Muchová Michaela
Šidlová Simona
Purmová Veronika
Mokrá Barbora
Suchárová Lenka
Blštáková Lucia
Časnochová Natália

PRISPIEVATELIA:
Gondeková K.
Kulíšková A.
Cisíková K.
Partelová K.
Jančura M.
Drevenáková N.
Zemiak J.
Kovchar A.
Hazuchová L.

FOTO:
Kajanová Petra
archív internátu

GRAFICKÁ ÚPRAVA:
Tomáš Klinovský

JAZYKOVÁ ÚPRAVA:
Mgr. Alena Dudáčková
Tatiana Uhríková

KOORDINÁTOR:
Mgr. Renáta Šulíková

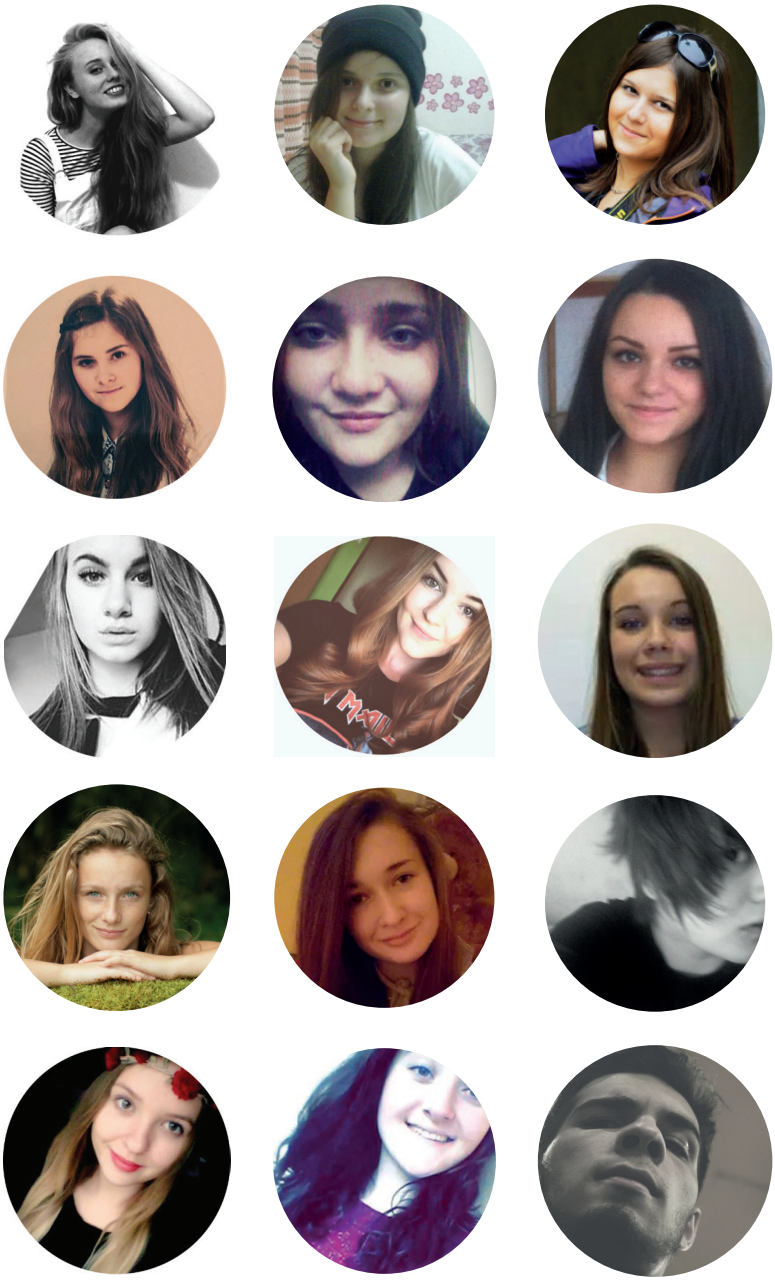

VYDÁVA:
ŠKOLSKÝ INTERNÁT, AKO SÚČASŤ ŠPORTOVÉHO GYMNÁZIA TRENČÍN, STANIČNÁ 6, 911 05 TRENČÍN

MILÍ ČITATELIA!

Vždy keď v septembri prvýkrát vstúpim do vestibulu školského internátu, zacítim hneď niekoľko známych vôní. Inak to nebolo ani tento rok, ktorý predstavuje posledný - štvrtý pokus môjho stredoškolského snaženia. Prvou z vôní bol závan hneď niekoľkých zmien v našom internáte. Jednou z nich je pani Mgr. Lenka Sádecká Ondrášková, ktorá sa vymenila vo funkcii zástupcu riaditeľa pre výchovu mimo vyučovania s pánom Ing. Svetozárom Sapákom. Druhou zmenou je pani Ing. Marta Schlesingerová, ktorá sa vymenila vo funkcii vedúcej výchovy mimo vyučovania s pani Mgr. Renátou Šulíkovou. V mene celého časopisu im prajeme veľa trpezlivosti a príjemných zážitkov tu medzi nami internátnikmi (v tomto čísle uvádzame rozhovor s p. Mgr. Sádeckou, v nasledujúcom „vyspovedáme" p. Ing. Schlesingerovú :)).

Môjmu študentskému nosu neunikla ani vôňa nových zážitkov, ktoré nás tu tento rok všetkých čakajú a ani nových prváckych tvári, ktoré srdečne vítam v našom veľkom kolektíve. Tento rok sú pre nás všetkých, nových aj starých internátnikov, pripravené rôzne zaujímavé akcie, ktoré dúfam neuniknú ani vašim bystrým nosom a na ktoré Vás s radosťou pozývam.

Samozrejme, veľké poďakovanie patrí všetkým šikovníkom, ktorí sa podieľajú na tvorbe najlepšieho internátneho časopisu široko-ďaleko a našim verným čitateľom. Verím, že tento rok bude pre nás všetkých ďalším z kategórie „moje zlaté internátne" a že nám všetkým prinesie veľa pozitívneho (samozrejme aj v školských laviciach, že maturanti?:-)

Pár slov by som chcela venovať aj našim pani vychovávateľkám, pani Gondekovej a pani Dudáčkovej, ktoré sú tu medzi nami v internáte posledný rok. Naše internátne mamy, ďakujeme Vám za vašu starostlivosť a ochotu pomôcť nám, kedykoľvek sme ju potrebovali. Dúfam, že zabudnete na vrásky, ktoré sme Vám spôsobili úsmevom.

A nakoniec ešte vy, internátnici. Na záver Vám ešte prajem, moje drahé internátne nosy, aby ste si nenechali uniknúť ani jednu vôňu mladosti, ktorú internát ponúka, aby sa aj tento rok stal pre Vás nezabudnuteľným...

text: Tatiana Uhríková
foto: archív internátu

VARENIE V INTERNÁTE

SÚŤAŽNÉ POPOLUDNIE

NÁVŠTEVA ÚTULKU

VIANOČNÉ TRHY

MODELOVANIE Z

VYSTÚPENIE MÍMA KULÍŠKA

Kulíšek Vladimír predstavuje osobnosť slovenskej pantomímy. U nás sa tento krát predstavil s programom „Kufor". Hlavnou rekvizitou je starý kufor naplnený klobúkmi a čapicami. No nie sú to obyčajné čapice - sú tak trocha čarovné. Cez ne sa diváci prenesú z ulice na ihrisko, z cirkusu do záhrady a pod. Mím Vlado Kulíšek sa mení na solídneho pána, strašiaka, športovca alebo klauna. Vždy je to však ten, ktorý má tú smolu a ani jeho malé podvody a klamstvá mu u divákov neprejdú.

text: Monika Šulyová
Alexandra Hulínová
foto: archív internátu

DAROVANIE KRVI

V mesiaci december sme sa aj my internátnici rozhodli darovať krv. Pre mnohých je na to potrebná poriadna dávka odvahy, iným zase nie, no podstatné je to, že kúskom zo seba môžeme zachrániť život niekomu, kto to potrebuje alebo bude potrebovať. Napriek malému počtu sme na seba hrdí. Veď predsa nezabúdame na ušľachtilú myšlienku: pomoc druhému človeku.

Krv darovali:

VLADIMÍRA FÁBRYOVÁ
BARBORA MOKRÁ
PEKÁROVÁ IVANA
STRAŠÍKOVÁ GABRIELA

ĎAKUJEME !

INTERNÁTNE PREMENY

Aj takéto zmeny sa dejú v našom internáte... Postupne „modernizujeme“, skrášľujeme, upravujeme, aj priestory našej internátnej jedálne. Chlapci ochotne vyzdobili steny prácami ubytovaných žiakov zo Strednej umeleckej školy... Že sú „šikulky“ títo dvaja „fešáci“ – Oboňa Jakub a Faško-Rudaš Martin...

text: redakcia
foto: archív internátu

NA SLOVÍČKO

pani vychovávateľka

Mgr. ALEXANDRA HUSÁROVÁ

1.POVEDZTE V SKRATKE NIEČO O SEBE.
Som úžasná :D. Mám veľmi rada šport. Vyštudovala som Fakultu telesnej výchovy a športu v Bratislave. Som učiteľka telesnej výchovy, ruského jazyka a etiky. Viac ako 30 rokov som učila na SUŠ-ke. Posledných 5 rokov pracujem v školskom internáte. Ochraňujem životné prostredie, a preto chodím do práce na bicykli.

2.AKÁ BOLA VAŠA VYSNÍVANÁ PRÁCA, KEĎ STE BOLI DIEŤA?
Pamäť mi už tak dobre neslúži , takže neviem. Ale rodičia boli učitelia, tak som chcela pokračovať v rodinnej tradícii.

3.AKÁ STE BOLI AKO ŠTUDENTKA? DARILO SA VÁM?
Darilo.

4.ČO ROBÍTE VO VOĽNOM ČASE, AKÉ SÚ VAŠE ZÁĽUBY?
Samozrejme rada športujem. Rada a veľa čítam knihy. Mám rada detektívky, neobľubujem SCI-FI. Rada sa stretávam s múdrymi ľuďmi, ktorí ma nabíjajú energiou.

5.AKÉ JE VAŠE ŽIVOTNÉ MOTTO?
„Ži a nechaj žiť“ .

pán vychovávateľ

Mgr. MATEJ DZURUS

1.POVEDZTE V SKRATKE NIEČO O SEBE.
Asi každý vie, že ma baví šport. Aktívne lyžujem, cvičím a hrávam hokej.

2.AKÁ BOLA VAŠA VYSNÍVANÁ PRÁCA, KEĎ STE BOLI DIEŤA?
Kedysi som chcel byť železničiarom.

3.AKÝ STE BOLI AKO ŠTUDENT? DARILO SA VÁM?
Bol som taký šedý priemer. Ani moc zlý, ale ani najlepší.

4.ČO VÁS VIEDLO K PRÁCI VYCHOVÁVATEĽA?
Veľká náhoda, ktorá trvá dodnes (dlhšie ako som predpokladal).

5.ČO ROBÍTE VO VOĽNOM ČASE?
Chodím na hokej, udržujem dobré vzťahy s priateľmi a v zime lyžujem. Taktiež čítam knihy, najmä históriu a psychológiu, učím sa anglický jazyk.

6.AKÉ JE VAŠE ŽIVOTNÉ MOTTO?
Moje motto je stáť si za svojím názorom, aj keď je pre niekoho nepohodlný.

rozhovor pripravila: Simona Zálešáková foto: Petra Kajanová

MÁME NOVÚ ZÁSTUPKYŇU

ROZHOVOR SO ZÁSTUPKYŇOU

Mgr. LENKOU SÁDECKOU ONDRÁŠKOVOU

ČO VÁS PRIVIEDLO K VAŠEJ PRÁCI TU V INTERNÁTE?

Predchádzajúce skúsenosti. Počas svojej praxe som sa venovala práci vo výchove aj vo vzdelávaní. Prirodzene inklinujem k výchove. Keď som pracovala v podobnom zariadení skúsila som tento druh práce a to ma baví.

PRACOVALI STE UŽ AJ S MLADŠÍMI DEŤMI, NAPRÍKLAD V ŠKÔLKE?

V škôlke nie, s deťmi predprimárneho veku som sa stretla len v ústavnej starostlivosti. Učila som prvý stupeň a venovala som sa deťom s poruchami správania, učenia a nadaným deťom.

VIAC VÁM VYHOVOVALA PRÁCA PREDTÝM AKO TÁTO PRÁCA?

Viac mi vyhovuje táto práca. Je slobodnejšia v emóciách. Suplujeme rodičov počas týždňa, ale zodpovednosť preberá sám rodič. Nie je to také zaväzujúce ako u detí bez rodičov.

AKÉ SÚ VAŠE PRVÉ DOJMY Z PÔSOBENIA V INTERNÁTE, RESP. AKO SA VÁM TU PÁČI?

Prvé dojmy som si už odžila pred rokmi, bola som tu ako hosť, nepracovala som tu len som komunikovala s vychovávateľmi, chodila som sem na vzdelávanie. Ale to bol pohľad z vonku. Ale veľmi dobre si pamätám na prvý dojem z 1. septembra. Internát mi pripadal ako živý organizmus. Všetko žilo, chodby plné života ako pulzujúce tepny, izbách živé rozhovory, smiech a radosť. Všade bolo rušno. Prosto veľký kolos a plný života, všade to žije a pulzuje. Páči sa mi tu, som spokojná.

BYŤ NA VEDÚCEJ POZÍCII JE VEĽMI ŤAŽKÉ A VYČERPÁVAJÚCE. S AKÝMI POCITMI STE DO TOHO IŠLI?

Hm, no to sa musím zamyslieť. Mám predstavu, mám víziu, ako by malo moderné zariadenie pre výchovu mimo vyučovania vyzerať. Musíme teda krok po kroku napredovať, modernizovať atď.

Ťažkým a vyčerpávajúcim by som to nenazvala. Ja to robím rada, baví ma to. Cítim podporu vedenia, komunikujeme s kolegami, budujeme metodické združenie, ako podporný orgán, žiacku samosprávu a verím že vo

vzájomnej komunikácii a spolupráci sa vždy dopracujeme k našim cieľom.

KDE STE ŠTUDOVALI?
Študovala som v Nitre pedagogiku, v Bratislave vychovávateľstvo, na Komenského špeciálnu pedagogiku. Stále sa snažím vzdelávať a pracovať na sebe, napredovať.

AKÁ BOLA VAŠA VYSNÍVANÁ PRÁCA, STE SPOKOJNÁ S VAŠÍM ZAMESTNANÍM A KOLEKTÍVOM TU V INTERNÁTE?
Neviem či má niekto vysnívanú prácu. Keď sme sa ako deti hrali na učiteľky a doktorov tak boli naše predstavy na kilometre vzdialené od reality a dnes to už vieme. Ja som vždy vedela, že nebudem pracovať v kancelárií pri PC, že budem určite medzi ľuďmi, som veľký extrovert a potrebujem cítiť kontakt s okolitým svetom a s ľuďmi ....

MÁTE NEJAKÉ PLÁNY AKO TO TU ZMENIŤ/ ZLEPŠIŤ, RESP. ČO SA UŽ STIHLO ZMENIŤ?
Áno, určite mám veľké plány, mám víziu a koncepciu, mám to v hlave, spolupracujem s vedením a viem, že moderná doba vyžaduje moderné zariadenie.
Všetci chcú byť stále online, chcú teplo, priestor na štúdiu, na relax, na šport, prechádzať cez vrátnicu plynule a šetriť tým čas.
Prioritou je komunikácia so školami a rodičmi ubytovaných žiakov, materiálne zabezpečenie a vybavenie izieb, kuchyniek a spoločných priestorov... expandovať a dostať sa do povedomia verejnosti v tom najlepšom svetle.

MÁTE NEJAKÉ ZÁUJMY, KTORÝM SA RADA VENUTEJE POPRI PRÁCI?
Venujem sa koníčkom a rodine. Mám dve deti, muža a psa. Relaxujem pri ručných prácach, rada kreslím, lepím, šijem, verím v priaznivý účinok arteterapie. Rada čítam životopisy, memoáre a cestopisy, cestujem a športujem.

STAL SA VÁM NEJAKÝ PRÍJEMNÝ ZÁŽITOK ZA TEN ČAS ČO STE TU?
Každý deň sa mi stávajú veľmi príjemné zážitky, v komunikácii s mladými ľuďmi.
Nepríjemné sa mi stanú iba keď si zabudnem kľúče, alebo mobil. Potom musím ísť domov alebo ísť do auta. To je ten lepší prípad.

AKO BUDETE TRÁVIŤ ZIMNÉ PRÁZDNINY?
V kruhu rodiny. Nákupom vianočných darčekov, upratovaním, pečením a všetkým čo patrí k Vianociam. Nájdem si však chvíľu, aby som bola len sama so sebou. Na pár dní odcestujeme na hory a zvyšok voľna bude patriť návštevám.

DARČEKY UŽ MÁTE NAKÚPENÉ?
Sporadicky nakupujem počas celého roka.

JE NEJAKÁ ŽIVOTNÁ FILOZOFIA ALEBO MOTTO, KTORÉ VÁS POSÚVAJÚ ĎALEJ?
Vedieť oddeliť zrno od pliev, s humorom a životným nadhľadom žiť krajší život, vedieť si vždy nájsť čas na priateľa a šálku kávy, venovať pozornosť len podstatným veciam ...hľadať v ľuďoch dobro... o to sa snažím, no nie vždy sa mi to darí.

ĎAKUJEME ZA ROZHOVOR A EŠTE RAZ PRAJEME VEĽA ÚSPECHOV V PRÁCI.

rozhovor pripravila: Petra Kajanová
rozhovor spracovali: Monika Šulyová
Saša Hulínová
foto: archív L. Sádecká Ondrášková

CHVÍĽKA PRE ŠŤASTIE INÝCH

NA NÁVŠTEVE V DETSKOM MESTEČKU

DŇA 23.9.2015 SME NAVŠTÍVILI S PANI VYCHOVÁVATEĽKOU ŠULÍKOVOU DETSKÉ MESTEČKO TU U NÁS V TRENČÍNE. DETSKÉ MESTEČKO V ZLATOVCIACH VZNIKLO V ROKU 1973 AKO JEDINÝ PROJEKT NA SLOVENSKU, KDE NECHCENÉ DETI VYCHOVÁVALI MANŽELSKÉ DVOJICE.

Cieľom bolo hľadanie možnosti skvalitnenia starostlivosti o deti žijúce mimo vlastnej rodiny. Výnimočnosť modelu detského domova spočívala v starostlivosti rodičovského páru, ktorý sa popri vlastných deťoch staral aj o deti zverené do ich starostlivosti.

Každá rodina obývala svoj domček - bunku, kde to fungovalo ako v bežnej domácnosti. Okrem domčekov sa tu nachádzala plaváreň, materská škola a základná škola a tiež aj lekár. Manželské dvojice boli zamestnancami detského mestečka a do pracovného pomeru boli vybratí konkurzom, kde sa sledovala ich emocionálnosť a cit pre prácu s deťmi. Kapacita Mestečka predstavovala 205 až 214 detí, o ktoré sa staralo 17 manželských dvojíc.

Detské mestečko prešlo transformáciou v roku 2005, kedy prestal fungovať systém výchovy v rodinách a prešlo sa na výchovu vo výchovných skupinách pod vedením vychovávateľov. Nevedela som, čo presne ma v Mestečku čaká, ale veľmi som sa tam tešila. Hneď na úvod nás privítala milá pani vychovávateľka, ktorá nám s radosťou všetko vysvetlila a ukázala, ako to u nich chodí.

Najskôr sme sa zoznámili so skupinou, v ktorej sú umiestnené deti s mentálnym a fyzickým postihnutím. Táto skupina sa volá špecializovaná. Potom sme sa presunuli do skupiny s názvom maloleté matky s deťmi, spolu s ktorými boli aj staršie deti. Spoznali sme ich životy a choroby, s ktorými sa musia vyrovnať.

Decká nás prijali veľmi dobre a tešili sa aj z takých maličkostí ako je keksík, cukríky a staré knižky. Som rada, že som sa zúčastnila tejto aktivity, pretože som si uvedomila dôležitý fakt: KOĽKÉ DETI NEMAJÚ RODIČOV A MY, KTORÍ ICH MÁME, SI ICH NIEKEDY NEVÁŽIME. AJ KEĎ SA S NIMI POHÁDAME, POKÚSME SA ČO NAJSKÔR UDOBRIŤ, PRETOŽE NIE KAŽDÝ MÁ ŠŤASTIE ŽIŤ V MILUJÚCEJ RODINE.

Na záver sme sa dohodli, že o pár týždňov privítame tieto deti u nás v internáte a pripravíme pre nich súťažné popoludnie. Dúfam, že sa im bude u nás páčiť a zabavíme sa.

Hurá! 20.10. k nám zavítali naši kamaráti z detského mestečka. Privítali sme ich v spoločenskej miestnosti, kde sme ich najskôr pohostili sladkými maškrtami a uvarili čajík. Pripravili sme si pre nich športové aktivity. Deti boli zaradené do tímov a súťažili medzi sebou. Spoločnými silami zvládli hod loptou, beh cez prekážky, či dokonca preťahovanie lanom. Aj keď vyhral iba jeden tím, víťazmi boli všetci.

A na záver:
PREŽILI SME SUPER PEKNÉ POPOLUDNIE!!

text: Lucia Bistáková
foto: Petra Kajanová

PAPIER

RUŽOVÝ DEŇ

Dňa 17.9.2015 sa v našom ŠI ako odozva na 7. ročník pochodu Avon – Liga proti rakovine prsníka v Bratislave uskutočnil prvýkrát Ružový deň, ktorého cieľom bolo upozorniť a podporiť túto aktivitu aj našim študentom. Vypustením ružových balónov bola aktivita v areáli ŠI ukončená a u študentov mala pozitívny ohlas. Na aktivitu boli upozornení nástenkou vo vestibule ŠI, osobným kontaktom, ako i info-agitkami na jednotlivých poschodiach. Študenti aktívne spolupracovali pod vedením p. vychovávateľky Adamkovej a Gondekovej.

text: pani vychovávateľka Gondeková
foto: archív internátu

BIELA PASTELKA

TENTO ROK SME SA UŽ PO DRUHÝKRÁT V MESTE TRENČÍN ZÚČASTNILI DOBROČINNEJ ZBIERKY NA POMOC NEVIDIACIM, KTORÁ SA KAŽDOROČNE KONÁ POD NÁZVOM BIELA PASTELKA.

Vyrazili sme do mesta s prázdnou kasičkou a dúfali, že na dobrú vec sa nám podarí vyzbierať čo najviac.
Stretli sme rôznych ľudí, niektorí nás sami oslovovali, z čoho sme mali veľkú radosť, a iní zasa sklopili zrak a ticho prešli okolo. Okrem toho, že táto zbierka sa konala takmer po celom Slovensku, nevynechali sme ani náš školský internát. Aj tu sa našlo mnoho z Vás, ktorí prispeli a tak pomohli. Týmto chceme vyjadriť našu vďaku a dúfame, že budúci rok s Vami môžeme opäť rátať.

V meste zbierku realizovali žiačky štvrtého ročníka zo SUŠ:
Andrea Kulíšková
Kristína Cisíková
Katarína Partelová
Natália Beláková
Gabriela Strašíková
Vyzbieraná suma v meste: 149,45 eur.
V ŠI zbierku realizovali žiačky druhého ročníka zo SZŠ:
Lívia Boboková
Laura Okajčeková.
Vyzbieraná suma v ŠI: 113,27 eur.

PS: BIELA PASTELKA JE NAJ, DOBROVOĽNE PRISPIEVAJ. DÁME TI AJ LETÁČIK, TAK NÁM PRISPEJ DROBÁČIK.

text: Andrea Kulíšková, Kristína Cisíková
Katarína Partelová
foto: archív internátu

BAZÁR „NE“ POTREBNÝCH VECÍ OPÄŤ V ŠI.

OPÄŤ INTERNÁTNY BAZÁR, KDE SME SI VECI MOHLI VYMENIŤ, ALE I PREDAŤ. ZA SYMBOLICKÉ CENY STE TU MOHLI NÁJSŤ NAOZAJ VŠELIČO: OD TOPÁNOK CEZ KOZMETIKU AŽ PO OBLEČENIE, DOKONCA AJ DROBNÉ DOPLNKY ČI BIŽUTÉRIU.

A ešte sme sa rozhodli urobiť aj jednu dobrú vec. Veci, ktoré sa nepredali a už sa nám ich nechcelo niesť domov, sme zaslali do neziskovej organizácie Úsmev ako dar so sídlom v Prievidzi. Táto organizácia všetko rozdá sociálne slabším rodinám. Do akcie sa zapojili aj naši vychovávatelia. Všetkým zo srdca ďakujeme.

text: Lucia Blštáková
foto: archív internátu

NÁVŠTEVA ÚTULKU

Dňa 13.10.2015 sa zúčastnilo šesť výchovných skupín dlhoočakávanej návštevy karanténnej stanice v Trenčíne, ktorá sa nachádza neďaleko priemyselnej časti. Na túto akciu sme sa tešili, a tak sme zorganizovali malú zbierku starých vecí pre psíkov: deky, hračky, krmivo. A takto prichystaní ,,hor sa do útulku´´. Ešte sme neboli ani v cieli a už nás vítal štekot malých chlpáčov. Táto stanica funguje formou občianskeho združenia, ktorej cieľom je pomôcť a nájsť domov opusteným a týraným psíkom a zabezpečiť im podmienky pre život. Činnosť tejto stanice je postavená na báze dobrovoľnosti, lásky k zvieratám a podpory od tých, ktorým nie sú osudy opustených a týraných psíkov ľahostajné. Zvyčajne sú tieto psy prinesené do stanice zmorené, boja sa ľudí a akéhokoľvek kontaktu s nimi.

Pracovníci karanténnej stanice sa preto snažia o zlepšenie ich života.
Tak daj aj ty druhú šancu na lepší a krajší zajtrajšok a pridaj ruku k dielu na prerábku karanténnej stanice na útulok. Skús nájsť pre psíkov dobrý domov. Ideálna a najrýchlejšia je samozrejme finančná pomoc, no ďalej uvítajú aj akúkoľvek materiálnu podporu.

P.S. PSÍK JE NIELEN VĎAČNÝM A VERNÝM PRIATEĽOM ČLOVEKA... ON JE NA VÁS PRIAMO ODKÁZANÝ.

text: Natália Časnochová
foto: Petra Kajanová

SVIATKY RADOSTI A POKOJA

VIANOCE

Aj tento rok sa v našom školskom internáte uskutočnili vianočné trhy, na príprave ktorých sa podielali všetci vychovávatelia. Všade rozvoniavala vôňa vianočného pečiva a medovníčkov. Vianočné koledy a skvelá vianočná atmosféra sa šírila široko ďaleko.
Ďakujeme všetkým, ktorí si zakúpili naše výrobky a tak prispeli určitou finančnou čiastkou, či už svojim spolužiakom, či na zakúpenie nového vybavenia do internátnych kuchyniek.

O čom sú Vianoce? Vianoce sú časy pokoja, skromnosti, lásky, porozumenia, stretávania sa s blízkymi, ako aj časy obdarúvania milovaných. Prvé zmienky o Vianociach pochádzajú z konca 4. storočia. Slávia sa 25.decembra (narodenie Krista), čo je i dňom zimného slnovratu. Pôvodné pohanské zvyky v tento deň oslavovali zrodenie nového života, ako sa zamrznutá zimná príroda zmení na jarný rozkvet. Preto sa i vo vianočných želaniach spomína bohatá úroda, plné stoly a stodoly.

Náš zmysel Vianoc je radosť zo spásy, ktorú poslal Boh vo svojom synovi. Vznikol tak zvyk vzájomného obdarúvania. Na Vianoce sa pripravujeme adventom, ktorý sa skladá zo štyroch adventných nedieľ. Každú nedeľu zapaľujeme jednu sviečku. Po zapálení štvrtej sviečky nastáva očakávaný deň VIANOCE.

V tento deň kresťania držia pôst a pripravujú sa na štedrovečernú večeru. Pre každú krajinu je táto večera typická niečím iným. Na Slovensku je zaužívaná kapustnica, kapor a hrachová kaša. V Anglicku jedávajú pečenú morku a islamské štáty zasa jahňacinu. Po večeri sa presunieme k rozžiarenému vianočnému stromčeku, pod ktorým leží mnoho darčekov. Táto udalosť je výnimočná najmä pre deti, ktoré sa počas celého roku tešia na túto chvíľu. Veď aj v roku 1886 na Vianoce darovali francúzi američanom Sochu Slobody na znak priateľstva a pomoci. Na Slovensku, v Česku, v Maďarsku a v Rakúsku veria deti, že darčeky nosí Ježiško. V Rusku chodí dedo Mráz. V Škandinávii a USA na sobom záprahu jazdí Santa Claus. V Austrálii pri teplote 30°C Santa Claus roznáša darčeky na pláži. Symbolom Vianoc je predovšetkým zdobený vianočný stromček. V minulosti sa zdobil sušeným ovocím alebo koláčikmi.

text:Simona Šidlová, Michaela Muchová
foto:Pera Kajanová, archív internátu

GUM
WING

VIANOCE OČAMI NÁŠHO SPOLUŽIAKA...

Vianoce - sviatky, ktoré vychádzajú z hlbokej tradície a stojace na pevných základoch kresťanskej viery, sú sviatkami rodinnej pohody a vzájomnej spolupatričnosti. Takýto pohľad na Vianoce má človek od roku 354, kedy sú prvýkrát oficiálne datované, až do neďalekej minulosti. Ale ako je to s nimi dnes?

Demokratická spoločnosť prerastajúca do liberalizmu produkuje ľudí spadajúcich do konzumného uzatvoreného kruhu, z ktorého málokto dokáže vystúpiť. Sú naozaj títo ľudia schopní pochopiť skutočný zmysel Vianoc? Môže sviatok postavený na kresťanských a morálnych základoch spoločnosti zostať rovnaký aj medzi ľuďmi, ktorí čím ďalej tým viac nedodržujú základné pravidlá? Láska vymenená za hnev a nenávisť, pokoj vymenený za stres a spolupatričnosť, ktorá sa dnes považuje za prejav slabosti. O čom sú teda moderné Vianoce? Sú o tom, prečo vôbec vznikli, a to oslava narodenia Ježiša? Mnoho ľudí sa spýta: Čo to má spoločné s kresťanstvom, preboha? Ja mám Vianoce rád, doma máme pohodu a stretávame sa celá rodina. Načo do toho pchať Boha?

V znamení nedávnych udalostí a imigrantskej krízy nastáva mnoho otázok, ktoré sa doteraz neriešili, lebo nebol dôvod ich riešiť. Pravidlo, ktorým sa riadi väčšina javov, je naozaj kruté a nemilosrdné – silnejší víťazí. V prírode je toto pravidlo umocnené o výsledok: silnejší prežije, slabší umiera. Dajme si preto otázku. Je európska spoločnosť naozaj taká silná, že dokáže poraziť obrovské vlny prichádzajúcich zarytých moslimov? Majú obyvatelia nášho kontinentu hodnoty a zásady porovnateľné tým, ktoré poskytuje moslimom korán? Pre tých, ktorí si neuvedomujú vážnosť situácie, musím aj napísať odpoveď, ktorá je jednoznačné NIE. Spoločnosť, ktorá sa upla na materiálne hodnoty a jediný zmysel života hľadá v peniazoch, nie je schopná pre svoje presvedčenie položiť život, ich spoločnosť áno. Z histórie vojny vyhráva aj menšina proti väčšine, pokiaľ „vojaci" majú motiváciu, odhodlanie a presvedčenie. A to ľudia, ktorí kvôli peniazom a uznaniu zakopávajú svoje tradície a dlho zakorenené hodnoty nemajú. Nečudujme sa teda, keď o pár rokov na mieste chrámov a bazilík budú stáť mešity a polovica obyvateľstva budú Arabi. Čo teda robiť?

Vraciam sa tak k Vianociam, čo odpoviete, keď sa vás moslim nesláviaci Vianoce spýta, prečo sa u nás slávia? Kvôli výpredajom? Obchodníkom? Kvôli úniku od reality, ktorá čoraz viac zasahuje do našich životov? Alebo sa Európa začne vracať od extrémneho voľnomyšlienkarstva naspäť k historicky fungujúcim hodnotám a zmení obraz budúcnosti, do ktorej sa tak bezhlavo rútime?

text: Martin Jančura
foto: internet

INTERNÁTNE PÁRTY

AMPLE PIE

-členovia tejto hudobnej skupiny pochádzajú z Trenčína a okolia
-členovia sa často menili a nedávno mali pauzu
-ako pre každého hudobníka, tak aj pre nich je to najväčšie hobby ich život

NO CHANCE

-trenčianska skupina zložená z 5-tich členov
-majú nového gitaristu
-sú príkladom, že vek u človeka nehrá rolu a aj trošku starší hudobníci dokážu roztancovať našu generáciu

Ako bolo...
Na začiatku koncertu spoločenská miestnosť zívala prázdnotou, decká sa hanbili, a tak skupina Ample Pie nedostala šancu ukázať čo je v nej.
Postupne sa však našli skupinky študentov, ktorí na parkete tancovali a po nástupe skupiny No Chance tancovala celá sála. Rovnako, ako sme si to užili my, tak si to užili aj členovia skupiny. Boli priam nadšení, akú atmosféru sme vytvorili, o čom značí aj príspevok na ich stránke: „ĎAKUJEME ZA TÚ NAOZAJ ÚPLNE, ALE ÚPLNE NAJLEPŠIU ATMOSFÉRU!!! A VLASTNE AJ TO NAJPRÍJEMNEJŠIE PREKVAPENIE, PRETOŽE NÁS EŠTE NIKTO NIKDY NEPRIVÍTAL TAK AKO VY. NAJVIAC JE TO SUPER POCIT POČUŤ TOĽKO ĽUDÍ POD PÓDIOM SPIEVAŤ A BAVIŤ SA NA VECIACH, KTORÉ SME KEDYSI V ZAVRETÝCH IZBÁCH PÍSALI A ANI NEČAKALI, ŽE SA TO RAZ DOSTANE PREČ ZO ZAMKNUTÉHO ŠUFLÍKA. VTEDY SI TAK ČLOVEK UVEDOMÍ, ŽE TO VŠETKO MÁ VÝZNAM. TAKŽE, INTRÁK, URČITE SA ZA VAMI VRÁTIME A DÚFAM, ŽE TO BUDE ČÍM SKÔR !!! EŠTE RAZ OBROVSKÁ VĎAKA, BOLI STE FAKT NAJLEPŠÍ !!!“

Tešíme sa na ďalšie koncerty a samozrejme aj na skupinu No Chance, ktorá sa s radosťou ešte príde pozrieť na naše „ruky hore“!

TÁBORÁK PRI VÁHU

Mesiac október nám doprial niekoľko pekných dní, a tak sme neváhali a spravili sme si táborák. Nielen sedieť pri knihách, ale treba aj oddychovať a zabávať sa.

HALLOWEEN

Halloween patrí k sviatkom, ktoré ľudia každoročne s radosťou oslavujú. Tešia sa naň najmä deti a teenageri, ktorí oblečení v kostýmoch koledujú a navštevujú susedov. Obľúbeným je predovšetkým v USA, Portoriku, Írsku, Kanade a v Austrálii. Pôvod má v Írsku ako pohanský sviatok. Doslovný preklad slova Halloween je: predvečer všetkých svätých. Možno sa stretnúť aj s názvom predvečer sviatku všetkých mŕtvych.

Tradičnými znakmi Halloweenu sú špeciálne vyrezané a ozdobené tekvice, vo vnútri ktorých horí sviečka, ďalej sú to čarodejnice, netopiere, metly, oheň, príšery atď.
Takisto ani náš internát nezaostáva, a aj my sme si spravili vlastnú halloween párty. Nešlo iba o zábavu, ale aj o súťaženie o najlepšiu masku. Zišlo sa tam veľa úžasných (a hlavne strašidelných) kostýmov, no len jeden z nich mohol vyhrať prvé miesto. O výzdobu sa postarla pani vychovávateľka Nagyová a tento rok bola obohatená o nové kúsky. Veríme, že párty u nás sa vám páčila, a že sa tam o rok vidíme zas. Tí, ktorý ste neboli nezúfajte, pretože toto nebola posledná akcia.

text: Monika Šulyová, Alexandra Hulínová
foto : archív internátu

NAŠE SPOLOČNÉ AKTIVITY

UŽ AKO MALÍ STE DOMA S RODINAMI HRÁVALI SPOLOČENSKÉ HRY. ČI UŽ KARTOVÉ, DOSKOVÉ ALEBO STOLOVÉ. KEĎŽE SME V INTERNÁTE JEDNA VEĽKÁ RODINA, VYCHOVÁVATELIA PRE NÁS KAŽDÝ ROK PRIPRAVUJÚ TURNAJE V SPOLOČENSKÝCH HRÁCH. AKO PO MINULÉ ROKY, TAK AJ TENTO ROK ICH ZOPÁR USPORIADALI.

ČLOVEČE, NEHNEVAJ SA!

Spoločenskú hru ,,Človeče, nehnevaj sa!" vymyslel na prelome rokov 1907/19080 nemec Josef Friedrich Schmidt. Inšpiroval sa anglickou hrou LUDO a indickou hrou PACHISI. Nazval ju ,,Človeče, nehnevaj sa", lebo zvykom hráča, ktorému vyhodia panáčika, je nahnevať sa. V roku 1914 sa začala sériovo vyrábať, od tohto roku sa predalo viac ako 60 miliónov kusov po celom svete. V mnohých krajinách, ako aj na Slovensku, patrí k najtradičnejším stolovým hrám (súťaž prebieha).

ACTIVITY

Jednou z najpopulárnejších spoločenských hier je hra ,,Activity". Názov hry skvelo vystihuje jej podstatu. Treba byť aktívny. Či už fyzicky alebo psychicky. Pre túto hru je najlepšie vybrať si spoluhráča, ktorý je chápavý a vie si správne domýšľať. Ak takého parťáka nemáte, užijete si veľa nervov, ale aj zábavy (súťaž prebieha).

FLORBALL

Florbal sa pôvodne vyvinul v USA, kde sa začal hrať v polovici 50. rokov. Neskôr ho preniesli švédski študenti do vlastnej krajiny pod názvom INNEBANDY. Na Slovensko prišiel v roku 1998, čomu sa teší aj náš internát, ktorý zorganizoval pre študentov turnaj (súťaž prebieha).

SILOVÝ VIACBOJ

Už niekoľko rokov sa pod vedením vychovávateľov pána Dzurusa a pána Vaculíka koná silový viacboj, kde sa súťaží v troch disciplínach, a to v klikoch, v brušákoch a v zhyboch. Pravidlá sú jednoduché, v klikoch a v zhyboch vyhráva ten, kto urobí najviac opakovaní a v brušákoch ten, kto urobí najviac opakovaní za minútu.
Tento ročník si vyklikoval prvé miesto Dominik Rolinec, titul oceľového brucha získal Freman a na hrazde sa najviackrát vytiahol Jozef Cidorík.
Z dievčat sa zúčastnili Patrícia Vargová a Nikol Srdošová, ktorá tesne pred Patríciou vyhrala.

text: Barbora Mokrá
foto: archív internátu

CHCEME ŽIŤ ZDRAVO

ZDRAVÁ VÝŽIVA V NAŠOM PODANÍ

SVETOVÝ DEŇ ZDRAVEJ VÝŽIVY ZDÔRAZŇUJE POTREBU ZDRAVÉHO STRAVOVANIA SA. VÝŽIVA JE VÝZNAMNÝ FAKTOR ŽIVOTNÉHO ŠTÝLU, KTORÝ OVPLYVŇUJE ZDRAVIE ČLOVEKA. KAŽDOROČNE SI HO PRIPOMÍNAME 16. OKTÓBRA.

V našom školskom internáte sa konal 2. ročník svetového dňa výživy dňa 21. októbra 2015. V spoločenskej miestnosti sa od deviatej rána pracovalo na chutných výtvoroch, ktoré sme chystali pre vás, obyvatelia „intráku“. Pripravili sme ochutnávku: mrkvovej, rybacej, bryndzovej a cesnakovej nátierky, gréckeho, orientálneho a ovocného šalátu, malé jednohubky z mozarely a tri druhy smoothies – multivitamín, smoothie pre srdce a raňajkový nápoj. Pripravili sme ich my, žiaci ŠI. Celá akcia prebiehala vo vestibule od 12:00 hodiny na vyzdobených stoloch v zaujímavom štýle z ovocia a zeleniny. Ponúknuť sa prišlo veľa študentov, ale aj zamestnancov školského internátu.

text: Lenka Suchárová
foto: Petra Kajanová

DEŇ JABLKA

Každý rok sa Liga proti rakovine venuje aj Dňu jablka (21.október).
Pri tejto príležitosti sme v našom internáte aj my, žiaci z 19. skupiny pripomenuli tento deň všetkým študentom zo ŠI.
Vo voľnom čase sme si pre nich pripravili sladkosti - múčniky, ktoré sme s radosťou ponúkli vo vestibule ŠI. Ohlasy u kamarátov boli kladné, tešíme sa, že naše úsilie nevyšlo nazmar a už teraz sa tešíme na ďalší ročník.

text: Lucia Hazuchová
foto: Petra Kajanová

MIEŠANÉ NÁPOJE

Dňa 27. 10. 2015 sa v spoločenskej miestnosti nášho internátu uskutočnil už druhý ročník prípravy miešaných nápojov. Kurz bol zameraný na miešanie nealko nápojov, ako napríklad Tropical, Sex on the beach alebo Virgin colada. O chutné drinky sa postaral certifikovaný odborník Juraj Ďurika, ktorý navštevuje Strednú odbornú školu Jilemnického v TN. Zúčastnení si mali možnosť nielen pozrieť celý postup prípravy, ale aj ochutnať pripravené drinky. Tí odvážnejší si mohli vyskúšať, ako sa takéto drinky miešajú.

text: Petra Kajanová
foto: archív internátu

24.10.2015
Halloween

DOZVEDELI SME SA...

BESEDA NA TÉMU: „DROGY“

V DŇOCH 22.10 A 10.11. 2015 SA USKUTOČNILA BESEDA O DROGÁCH, KTORÁ BOLA ROZDELENÁ PRE CHLAPCOV A DIEVČATÁ, VZHĽADOM NA TO, ŽE V PUBERTÁLNOM VEKU MÁME NIELEN ROZDIELNE NÁZORY NA DROGY, ALE MÔŽU NA NÁS AJ ROZDIELNE PÔSOBIŤ. NA BESEDE NÁM PREDNÁŠAL PREDNOSTA A PRIMÁR PSYCHIATRICKEJ KLINIKY V TRENČÍNE MUDR. BRANISLAV MOŤOVSKÝ, PHD.

Dnešná moderná spoločnosť vníma drogy ako hit posledných rokov, avšak do Európy prišli už v roku 1750, dokonca sme sa dozvedeli, že drogy poznali už Inkovia a označovali ju ako „božskú“ rastlinu Inkov. Drogy na človeka pôsobia psychotropne, ale využívajú sa aj ako liečivo. V súčasnosti sa stretávame s článkami, v ktorých sa uvádza, že sú vhodné na liečbu rakoviny.
Drogy delíme na dve základné skupiny a to: stimulačné a sedatíva. Stimulačné nás povzbudzujú, zvyšujú pulz a tlak krvi. Naopak sedatíva skôr upokojujú, klesá frekvencia srdca a krvný tlak. Všetky drogy sa líšia chemickým zložením a rozdielnymi účinkami. Spôsobujú: bolesti, hnisavé rany, závraty, halucinácie jazvy, dráždivý kašeľ a mnoho ďalších.

Informácie z prednášky sú pre nás veľkým prínosom, splnili hlavne informačnú a preventívnu funkciu.

text: Karin Šaradínová a Martina Belejová
foto: Petra Kajanová

VEDOMOSTNÁ SÚŤAŽ K 200. VÝROČIU ĽUDOVÍTA ŠTÚRA

UŽ JE TO 200 ROKOV, ČO SA NARODIL SLOVENSKÝ POLITIK, FILOZOF, HISTORIK, JAZYKOVEDEC, SPISOVATEĽ, BÁSNIK, PUBLICISTA, REDAKTOR, PEDAGÓG, ALE HLAVNE KODIFIKÁTOR SPISOVNEJ SLOVENČINY ĽUDOVÍT ŠTÚR.

Bol to najvýznamnejší predstaviteľ slovenského národného života a vedúca osobnosť slovenského národného obrodenia v polovici 19. storočia. Ľudovít Štúr bol poslancom za mesto Zvolen (1847/ 1848) v uhorskom sneme. Vo svojich snemových rečiach prvý žiadal zrušenie poddanstva a slovenské národné školstvo. Avšak najvýznamnejším rokom v jeho živote bol rok 1843. V tomto roku kodifikoval spisovný slovenský jazyk založený na stredoslovenských nárečiach spolu s J. M. Hurbanom a M. M. Hodžom na fare v Hlbokom.
Ani v našom internáte sme nezabudli na 200. výročie jeho narodenia a zasúťažili sme si vo vedomostnom kvíze. Samozrejme boli aj ceny!!!

text: Karin Šaradínová a Martina Belejová
foto: Internet

NAŠA ŠIKOVNOSŤ

MAĽBA LOGA

Kto povedal, že športovci sa nerozumejú umeniu a umelci športu? My všetci patríme k tým šťastnejším slovenským študentom, ktorých internátny areál tvorí aj „posvätné územie driny a potu" a tou je náš športový areál, ktorý už viac nie je len športovým ale aj umeleckým. Steny na sklad športového náčinia zdobia krásne piktogramy jednotlivých športov ale už aj loga športového gymnázia. Najskôr si precvičila svaly pani vychovávateľka Karkošková, keď podklad natrela penetráciou a naniesla 4 vrstvy bielej farby. Aj my by sme pomohli, no farba v prípade „nehody" by sa z oblečenia nedala vyprať a tak sme to neriskovali. Nakoniec prišla na rad práca umelcov. Logo predkreslila na priesvitný papier Kristína Mahútová, o prenesenie na stenu sa postaral Boris Král. Pridávame aj zopár fotiek pre tých antišportovcov, ktorí areál oblúkom obchádzajú. Koniec koncov, pri plátne veľkom ako stena sa zapotí každý kreatívec. Fu, hotovka. A, že umenie nie je šport...

OBNOVA NÁSTENNÝCH MALIEB

Je to už nejaký ten čas, odkedy sa naše internátne chodby zmenili z nekonečne dlhých a nudných na nádhernú galériu plnú nástenných malieb. O túto netradičnú výzdobu sa postarali žiačky strednej umeleckej školy spolu s pani vychovávateľkami z tretieho poschodia traktu A už minulý rok. Bohužiaľ, zub času sa vie prejaviť pomerne rýchlo, a preto nastal čas tieto minidielka obnoviť. Zo šedej farby sa opäť stala sýta čierna, stačilo na to len zopár šikovných rúk, pár štetcov a samozrejme veľká dávka trpezlivosti. Pridávame aj zopár fotiek, ktoré možno inšpirujú aj ostatných spoluinternátnikov a ich vychovávateľov, aby si aj oni spestrili svoj druhý domov a tiež aj nudnú cestu do školy :D

REVITALIZÁCIA SKRINIEK

Ako študentka štvrtého ročníka si vôbec neviem predstaviť, ako by tie naše štyri roky prežité na internáte vyzerali bez povestnej skrinky, do ktorej narazím vždy, keď sa vraciam zo školy. Napríklad tá naša v bunke 332 skrývala (a ešte aj skrýva) veľa tajomstiev. Od kuchynských riadov, šálok, utierok, servítkov až po toaletný papier, metličku či zopár zabudnutých jogurtov. Nechcem si ani len predstaviť, koľko si toho ten starý kus nábytku prežil nielen s nami, ale aj s predošlými obyvateľmi izby. Preto sme sa im aj s pani vychovávateľkami rozhodli vdýchnuť druhý život (alebo aj trošku estetiky). Stačilo na to zopár metrov krásnej tapety so vzorom dreva, niekoľko nožníc, ale aj presné oko. Poličky hneď vyzerali ako nové. Určite sú pripravené prežiť ešte veľa internátnych tajomstiev.

text: Tatiana Uhríková
foto: Archív internátu

JA V SKRATKE

AHOJ, VOLÁM SA NATÁLIA. MÁM 17 ROKOV. ŠTUDUJEM NA SUŠ V TN, ODBOR ODEVNÝ DIZAJN. ZAČIATOK JE VEĽMI NEOTRELÝ, PRIZNÁVAM, BUDE TO SNÁĎ ZAUJÍMAVEJŠIE.

CESTA K UMENIU

Naschvál som nenapísala k móde, pretože milujem umenie ako celok. Myslím si, že umenie je to, čo nám dáva schopnosť a príležitosť cítiť, byť slobodný, nachádzať nepoznané a byť človekom s hodnotami.
Občas mám strach. V niektorých momentoch mám pocit, že umenie stráca na hodnote alebo skôr, že sa za umenie považujú často braky. Pod slovom brak myslím často skomerčnené, tumblerom inšpirované alebo drogami vyvolané nápady, ktoré nemajú svoju osobitú stránku. Vizuál ohúri, ale nezanechá pocit, nezanechá stopu, nič hlbšie.
Ako napísal jeden výborný český spisovateľ Milan Kundera: ,, Něž krása zmizí úplně ze světa, bude ještě existovat jako omyl. Krása jako omyl je poslední fáze v dějinách krásy.´´
Bojím sa, že už sme v poslednom štádiu. Mám pocit, že mladí myslia veľmi povrchne. Sústredia sa na vizuál, ale zabúdajú ísť do HĺBky. Nerozvíjajú, iba opakujú to isté len v rôznych formách.

Celý svet v podstate funguje asi na nejakom povrchnom mechanizme, ale to by bolo na dlhšie. To sú moje obavy.

KONCEPT HRÁ VEĽKÚ ROLU

Ľudia sú zaraďovaní do akýchsi skupín. Často je aspektom zaradenia odev. Snažím sa nejako dosiahnuť odlíšenie, výnimočnosť, možno dať aj odevu skrytý význam. Asi preto ma ľudia nazývajú konceptuálny umelec :D. Ja bez konceptu ani pracovať neviem. Každá použitá farba, každý strih, každá čiara má svoj význam a viem ju zdôvodniť. Samozrejme vždy tomu tak nebolo. Moja prvá autorská kolekcia s názvom PEONY sa nevenovala žiadnej hlbšej téme alebo myšlienke. Bola vlastne dosť povrchná, ale treba niekde začať.

NEJAKÉ TIE ÚSPECHY

Tento odsek by som radšej vynechala, ale bol to príkaz zhora. Už spomínaná kolekcia PEONY, ktorej fotky tu vidíte, získala 2. miesto v športovej kategórii na súťaži Módna Línia Mladých v Prešove. Ďalej som mala veľmi dobrý pocit z koncoročnej klauzúry (klauzúra je obšírna práca na danú tému, koná sa na polrok a na konci roka). Použila som sklenený šperk, ktorý som vyrábala v dielni jedného perfektného sklára v Bratislave. Teraz je chvíľa vás podporiť, aby ste neostali iba v miestnostiach školy, ale určite hľadali aj možnosti mimo. Tento pán ma naučil okrem poznatkov o skle aj to, že je všetko možné. Možno nie na prvý pokus, ale netreba to vzdať.

Táto klauzúra bola ohodnotená ako najlepšia v našom ročníku v odevnom dizajne. Moja odmena mala byť cesta do Milána na expo. Žiaľ komunikácia niekedy zlyhá, takže sa nič nekonalo. Nevadí, taký je život. Určite by som rada spomenula, že mám veľké šťastie na učiteľov, ktorí nás vedú a dávajú nám slobodu vyjadrenia.

NIEČO OSOBNEJŠIE

Mnohí ma určite poznáte. Netajím sa tým, že ľudí veľmi obľubujem a ich prítomnosť ma napĺňa a inšpiruje. Najmä ich úsmev a myšlienky. Mám neskutočne veľa kamarátov, ktorým vďačím za veľmi veľa a bez ktorých by som nebola tým, kým som.

Mojou vášňou je film. Dokázala by som o ňom rozprávať azda hodiny. Ešte viac ma v tom utvrdila moja práca v kine. Inak všetkých vás pozývam. Kino Metro je momentálne môj druhý domov, je to miesto, kde sa mi dýcha slobodne. Dokonca máme nové stoličky a koberce aj tulivaky. Posolstvo kinematografii je pre mňa veľmi dôležité. V tom má prsty tiež jedna kamarátka. Vravím, kamaráti sú super! Nemám vytýčený žáner, ktorý obľubujem. Mám rada hlavne nezávislé filmy, kedy autor síce musí pracovať často s menším rozpočtom, ale výsledok nie je prvoplánový. Mám rada strohý ruský film, ale aj kameru francúzskeho filmu. Keď sa chcete porozprávať o filme, pokojne sa ozvite :D.

Čo ešte také... Som vegetarián od narodenia. Dokonca som bola aj vegán. Moja obľúbená farba je oranžová, áno čudné. Milujem hory. Ten pocit nad oblakmi, viac eufórie som nezažila. Môj obľúbený vrch v Tatrách je Jahňací štít. Moje obľúbené zvieratá sú lev, havran, mačka, biely páv, no tých je veľa vlastne:D

No jasné - hudba :D. Dôležitá kategória. Som typ, ktorý horí nedočkavosťou, kedy bude ďalšia Pohoda (festival). Počúvam veľmi veľa hudby. Podľa nálady, počasia :D. Na jeseň sa napríklad hodí Florence and The Machine. SOKO s jej francúzskym prízvukom a dokonalou gitarou si vypočujem vždy! Zo Slovenska je to Marek Brezovský alebo projekt Hrana, ktorý vznikol na počesť tohto úžasného hudobníka, ktorý opustil svet veľmi skoro, ale to, čo tu zanechal, má neopísateľnú hodnotu. Fallgrapp je tiež med pre dušu, hlavne naživo. Katarzia je stále lepšia, nové CD za dverami. Nedá mi nespomenúť moju kamarátku Simonu Martausovú. Jej texty a úsmev vás chladnými nenechajú. To je taká sladká stránka. Mám veľmi rada aj to tvrdšie. Post-punk v podaní srbskej skupiny Repetitor mi nedovolí stáť na mieste. Mám veľmi rada aj rap, žiaľ nenašla som si cestu k tomu slovenskému. Možno raz. A samozrejme MØ ! Splnený sen na Grape a Die Antwoord na Pohode.

Teraz to možno vyzerá, že vášne prevyšujú to, čo študujem, občas tomu tak je. Odevný dizajn je už mojou súčasťou, niečím bežným, preto o tom toľko asi nerozprávam. Áno, aj móda je mojou vášňou, ale asi neviem sledovať módnu scénu ako hlavnú prioritu. Je to chyba a budem na tom pracovať.

A ešte rada čítam, keď stíham, a nezabudnem na to, aká som pri knihách šťastná. Občas napíšem aj báseň, keď už neviem, čo so sebou. Mám rada cesty vlakom. Cesty celkovo. Chcem vyliezť na Mont Everest. Byť DJ - kou, lovkyňou búrok a tornád. Som veľmi spontánna. No je toho dosť.

A mám super rodinu. A brata, ktorý chce byť tiež umelecky zameraný :D.

A ešte je jedna vec, ktorú veľmi nemám rada, a to je, keď sa študent SUŠ TN nazýva umelec.

Je to nepekné.

A nakoniec niečo o mne, čo napísala kamarátka Diana, aby ste ma mali aj z iného uhla pohľadu: veselá, energická, plná nápadov, milá, inteligentná, kreatívna a jednoducho úžasná. To je Natália Drevenáková. Zlatá a úprimná, s dobrým vkusom, čo viac môžem chcieť. Možno už len článok o nej od nej. Nestačí o nej napísať, odporúčam ju spoznať, je to jednoducho zážitok.

Nie, sama neverím tomu, čo napísala :D. Podotýkam, spravila to sama od seba, jej nápad.

P.S.
ÁNO, SOM NA TITULKE, ISTO BUĎTE KREATÍVNI, JE TO VEĽKÁ PLOCHA, POKRESLITE MA :D A POKOJNE SA POĎTE SO MNOU SKAMARÁTIŤ, NEHRYZIEM. USMIEVAJTE SA A BUĎTE ŠŤASTNÍ :)

text: Natália Drevenáková
foto autorskej kolekcie: Leontína Berková

Z MÔJHO ŽIVOTA

MÔJ ŽIVOTNÝ PRÍBEH SA ZAČÍNA NA UKRAJINE, V MESTE UŽHOROD, KDE SOM SA NARODILA.

V našej rodine sme žili spolu s otcom, matkou a so staršou sestrou Sašou. Otec pracuje ako automechanik vo svojej firme. Moja mama pracovala ako lekárka v nemocnici v Užhorode.
Keď som mala 12 rokov, mama odišla za prácou na Slovensko a po roku sme spolu so sestrou prišli za ňou. Pracuje ako rehabilitačná doktorka v kúpeľoch v Piešťanoch. Tu spoločne bývame a začali sme chodiť do Základnej školy v Banke pri Piešťanoch.

Začiatky v novej krajine, v meste, v škole neboli vôbec ľahké. Keby som mala porovnať mentalitu, kultúru a ľudí všeobecne, moja odpoveď by znela: Je to ešte krátko čo žijem na Slovensku a ani nejako neprežívam nejaké „medzinárodné“ rozdiely. Asi možno aj preto, že aj „Vy“ aj „My“ sme slovanské národy a máme k sebe veľmi blízko. Sme pohostinní, milí, a srdeční. Naším typickým jedlom je boršč

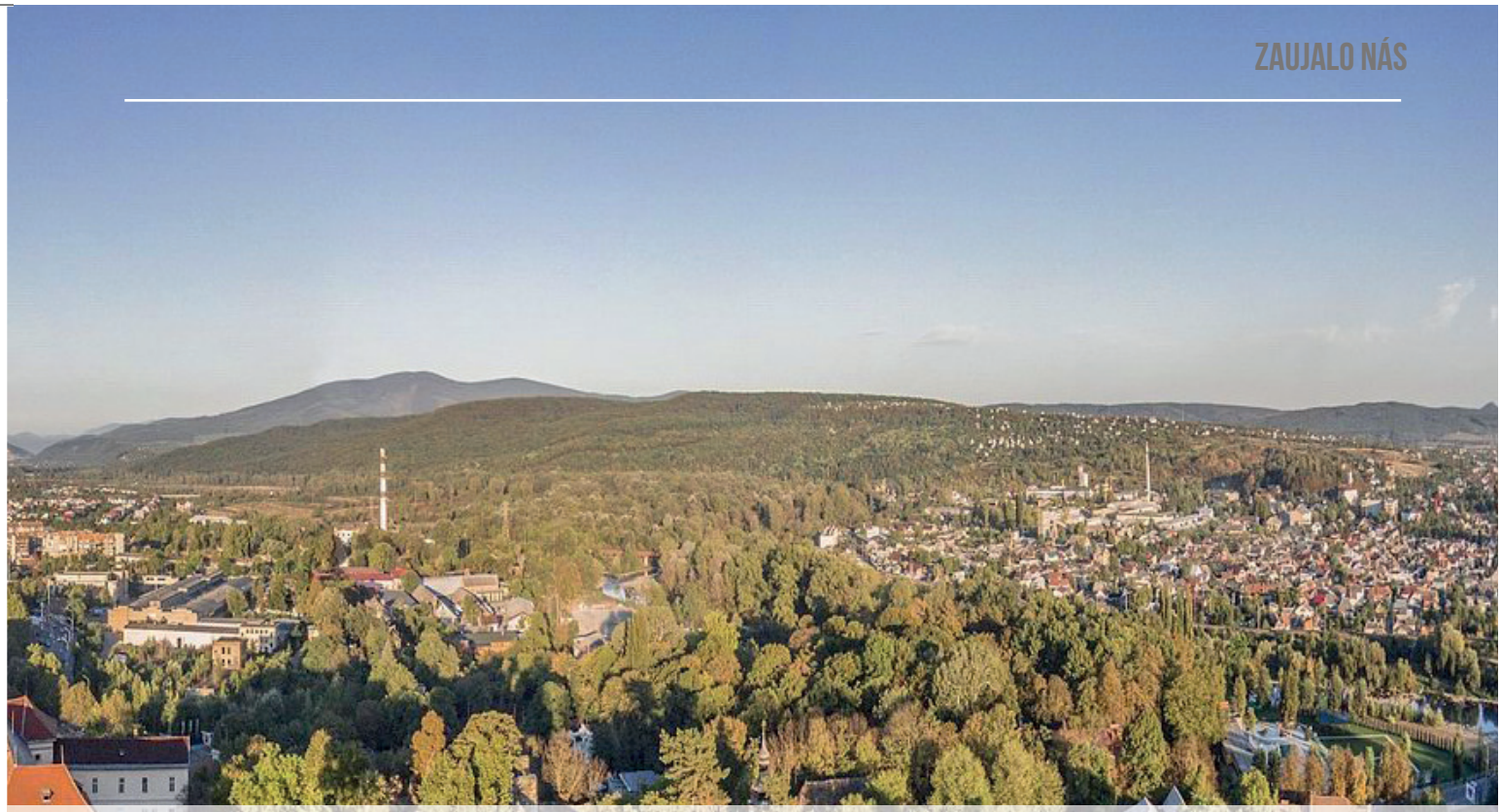

so smotanou, možno že mi ten chýba, ale keď príde naň chuť, moja mamina mi ho s radosťou uvarí.
Ako nováčikovia sme trpezlivo prekonávali jazykovú bariéru a osvojovali si nový jazyk. Ten je našťastie veľmi blízky ukrajinskému jazyku. Po roku usilovnej snahy sme patrili so sestrou medzi najlepších žiakov. Pomáhali nám v tom učitelia, spolužiaci a dobrí priatelia, ktorých som si tu našla. Saša sa dokonca rozhodla po ukončení 8. ročníka ZŠ pokračovať v štúdiu na bilingválnom gymnáziu vo Vrbovom. Zo zdravotných dôvodov však Saša nemohla pokračovať v štúdiu a prestúpila na Strednú umeleckú školu v Trenčíne. Tu rozvíja svoj talent a nadanie na kresbu a maľbu a je tu veľmi úspešná a spokojná.
Ja som sa Po skončení 9. ročníka rozhodla študovať na Strednej zdravotníckej škole v Trenčíne a kráčať po stopách mojej mamy v zdravotníctve. Prijatím na túto školu sa splnil a plní môj životný sen. Aj v tejto škole mám šťastie na dobrých profesorov i spolužiakov.
Náš život sa zmenil aj tým, že spolu so Sašou bývame v internáte a spoločne riešime všetky študijné aj osobné problémy. Veľmi sa nám tu páči, dostali sme veľmi dobrú izbu a vynikajúcu spolubývajúcu Domču. Zatiaľ si veľmi dobre rozumieme. Oporou sú nám v internáte aj veľmi milé, ústretové pani vychovávateľky, na ktoré sa môžeme vždy obrátiť, ak je to potrebné.
Každý víkend sa tešíme na cestu domov, na našu maminku a psíka Maxa. Naše stretnutia sú plné šťastia, debatujeme o škole a o živote. Zatiaľ sme veľmi spokojné aj so štúdiom, aj s novými priateľmi. Veríme, že aj v ďalších rokoch sa nám bude dariť a spoločnými silami to všetko zvládneme.

text: Anastasiya Kovchar
foto: internet

OD DÁŽDNIKA K LIETANIU

LIETAŤ ? PREČO NIE? KAŽDÝ MÁ SVOJ SEN! NAOZAJ, DÁ SA VŠETKO, NEVERÍTE? TAK ČÍTAJTEĎALEJ.

Moje meno je Juraj Zemiak. Áno nežartujem. Moje priezvisko je naozaj ľahko zapamätateľné :D. Bývam v Žiline a moja cesta do Trenčína bola naozaj zaujímavá. Hlavne keď som šiel vlakom. Ale vec, ktorá ma doviedla do Trenčína, nebol žiaden vlak, ale proste jednoducho letectvo. Už ako malý som bol tak trochu uletený, moje začiatky boli skákanie zo stromu s dáždnikom. Ale jedno bolo naozaj isté, že chcem pracovať v letectve ako napríklad mechanik alebo pilot.
Keďže pochádzam z paneláku zo sídliska, ktoré sa nachádzalo dosť ďaleko od žilinského letiska, nezúfal som, zavolal som pár kamarátov a postavili sme si vlastné. Samozrejme, že nie pre také lietadlá,ktorým ste leteli na dovolenku, ale také menšie. Mám na mysli lietadlá na diaľkové ovládanie. Podstatné bolo to, že nás to bavilo a lietali sme jeden let za druhým a zvyčajne všetci naraz.
Začiatky boli zaujímavé, keďže sme tým lietadielkam všetci rozumeli ako slovenčine, z ktorej sme v 9. ročníku skoro prepadli. No zhodli sme sa na tom, že za to môže letectvo, čo bola aj pravda, nakoľko na našom letisku sme trávili viacej času ako v škole. Časom sme sa zdokonalili a predvádzali na našom sídlisku hotový letecký deň. Pripájali sa aj ďalší a ďalší a to nielen mladí. Dokonca aj bývalý pilot vrtuľníka Mi8 a Mi2 Vlastimil Hloušek, ktorý nám dal mnoho vedomostí. Už nešlo len o lietadlá, ale aj vrtuľníky, drony, dokonca vojenské stíhačky, ktoré dosahovali rýchlosť 200 km/h. Naše lietadlá bolo počuť skoro v celej Žiline. Dokonca raz prišli aj policajti, ale nie za účelom, že by nás v našej hlučnej záľube prišli obmedziť, práveže naopak, boli v úžase z toho, že lietadlo za 200 euro ide rýchlejšie ako ich auto. Lietadlá sme zvyčajne stavali sami. Vtedy som si uvedomil, že naozaj musím ísť cestou leteckého mechanika a to ma priviedlo na SOŠL-T, kde chodím každé ráno s úsmevom a som naozaj rád, že si idem za svojím snom. Samozrejme, že škola nie je všetko a človek sa musí svojim snom a cieľom naozaj venovať.
A tak som aj spravil, zoznámil som sa s pár pilotmi z okolia Trenčína a tí ma dostali priamo na letisko. Uzavreli so mnou dohodu:„5 - krát umyješ lietadlo a ideš lietať“a teraz už s reálnym lietadlom. Bolo to úplne super a naozaj to stálo za to. Keď je človek aktívny, milý a ochotný, dosiahne veľa. A mne sa to darí. Dostal som ponuku od známeho, že mi zaplatí pilotný kurz a to len preto, lebo si všimol, že moja hlava vyzerá nejako takto :D

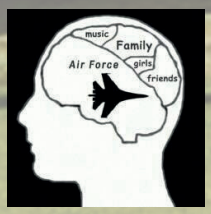

Aj keď viem, že je to len začiatok, už aj teraz som veľmi šťastný z toho, že sa môj sen stáva skutočnosťou.
A verte mi: „ dá sa všetko, len sa netreba vzdávať“.Ďakujem.

text: Juraj Zemiak
foto: archív Juraj Zemiak

Buffalo

UR-TOP

GRIPEN

CIRKUS A ZVIERATÁ = KRÁDEŽ A VÝSMECH

SLONY S REŤAZAMI NA NOHÁCH AKO VÄZNI. TIGRE S VYTRHNUTÝMI PAZÚRMI. MEDVEDE V OBOJKOCH S BODCAMI. DEHYDRATÁCIA, TRESTY, STRESUJÚCE PROSTREDIE. VŠETCI ZA MREŽAMI, TRESTANÍ PRE NIEČO, ČO NESPÁCHALI. ĽUDIA OKRÁDANÍ O PENIAZE A ZVIERATÁ OKRÁDANÉ O ŽIVOTY.

Pýtali ste a už niekedy sami seba, či sa dá zviera dokonale skrotiť? Nechceli ste nikdy vedieť, aké by to bolo mať doma napríklad tigra ako domáceho miláčika? Sú tu zvieratá na to, aby slúžili nám - ľuďom? A záleží na tom?
Veľa ľudí ročne prepadá ošiaľu cirkusu a práve o tomto je tentoraz môj článok.Niekoľko rodín si povie a už aj povedalo, že „veď na čo sa trepať do zoo, keď zvieratá k nám prídu rovno do mesta? Deti chcú vidieť zvieratká, veď celú tú šou si pripravili len pre nich, tešia sa na nich, no nie?“ Nie.
Deti nemajú šancu sa o týchto zvieratách niečo naučiť, keďže triky, ktoré predvádzajú, sú neprirodzené a zvieratám fyzicky nepríjemné. Zvieratá sa jednoducho takto v prírode nesprávajú. Niektorí mladí ľudia už dostali ten šialený nápad zbaliť sa a utiecť s cirkusom, ale verte mi, zvieratá by z nich najradšej utiekli preč.
Zvieratá, ktoré sú prirodzene aktívne, z ktorých niektoré precestujú i desiatky kilometrov denne alebo si vytvárajú teritóriá, po ktorých sa pohybujú, sa musia tlačiť v klietkach, kde majú priestor len na to, aby sa otočili alebo si ľahli. Lenže tu sa to zďaleka nekončí. Veď kto by sa pozeral na zvieratá, ktoré iba existujú? Zvie- ra, ktoré nie je domestikované prirodzenou cestou (to jest stáročia a stáročia spolužitia a spolupráce s človekom), nemá ako pochopiť, čo sa od neho žiada a ak by aj chápalo a nebodaj by sa mu nechcelo, prichádza do tejto nechutnej hry sila. Je faktom, že zviera v sebe nemá túžbu sa podvoliť. Pre takého dravca by to v prírode znamenalo istú smrť.Akékoľvek zviera sa v momente zajatia bude brániť a na to, aby sa „skrotilo“ alebo „utlmilo“ musia v cirkuse použiť väčšiu fyzickú silu. Je samozrejmé, že pri svojej obrane zviera neváha použiť agresivitu. Tá sa potom musí skorigovať dostupnými prostriedkami, ako je bitie, cielená dehydratácia a rôzne formy týrania, ako je zväzovanie, vystavovanie prudkému slnku alebo dávkovanie hypnotikami. Zviera po čase upadne, prestane sa brániť, teda prestane byť agresívne. Podriadi sa.
V pohode, sú na to zvyknuté.“ Ale je to správne? Je vôbec správne, aby sme dovolili, aby zvieratá boli nútené prispôsobovať sa týmto podmienkam? Aby si zvykali na to, že celý ich život sa bude celý točiť okolo zabávania ľudí? Cirkus je pod úroveň tých, ktorí si uvedomujú, že zábava by mala prinášať úžitok pre obe strany – pre zabávajúceho, ako aj pre zabávaného.
A zvieratá nie sú veci. Nie sú tu len pre nás. Áno, človek sa dostal na vrchol potravinového reťazca vďaka prefrontálnemu kortexu, prednej časti mozgu, ktorá podľa vedcov spôsobuje našu uvedomelosť a robí nás tak odlišnými.A nedáva práve toto človeka do pozície ochrancu? Silný je ten, kto dokáže chrániť seba aj ostatných.

Tak a čo môžeme robiť?
Existuje mnoho alternatív. Zábava je predsa

umenie – v dobách dávno minulých umelci cestovali svetom a rozdávali svoje umenie. Exotické zvieratá sa však začali využívať ako forma rýchleho zárobku, ako niečo, čo predtým mohli vidieť a zažiť len dobrodruhovia a moreplavci. Peniaze znova hýbu svetom.
Ale existujú alternatívy. Nový cirkus, ktorý sa objavil a utváral vo Francúzku koncom 70. rokov 20. storočia, zakladá na kombinovaní druhov umenia, ako sú tradičné cirkusové kúsky, tanec, hudba, divadlo, výtvarné umenie a dokonca aj film. Cieľom nového cirkusu je podávať oceniteľný scénický obraz a nie stále sa opakujúce akrobatické čísla vyvolávajúce akýsi pocit hrdinstva. Sú to všetko veci vytvorené ľuďmi, rozprávajúce príbeh, kde nie je potrebné sledovať utrápené zvieratá.
Ľudia vidia, cítia a vnímajú a aktivita cirkusov z roka na rok slabne. Na Slovensku žiaľ nie je dostatočná legislatíva . No úrady miest nemusia povoliť cirkusu vstup do mesta. Problémom tu je, že kultúrne podujatia v malých mestách chátrajú a mesto namiesto rozumného zmýšľania ponúknuť ľuďom skutočnú zábavu častokrát privolí práve takéto smutné vystúpenia. Možno si to neuvedomujeme, ale príroda sa vie a bude brániť, jednou či druhou cestou.
PRÁVE PRETO SI ZASLÚŽI DOSŤ REŠPEKTU NA TO, ABY SME MY ĽUDIA NEPRISPIEVALI K JEJ NIČENIU. AK ZNIČÍME PRÍRODU A TÝCH, ČO JU TVORIA, ZNIČÍME LEN SAMÝCH SEBA.

text:Veronika Purmová
foto: internet

KOŽAZ

KOŽAZ alebo aj Kurz ochrany života aj zdravia je povinným kurzom pre žiakov 3. ročníka strednej školy. Cieľom KOŽAZ-u je zvýšiť telesnú zdatnosť u žiakov a tiež naučiť sa zvládať mimoriadne situácie v živote.
Aj žiaci Strednej umeleckej školy v Trenčíne sa v mesiaci september zúčastnili tohto trojdňového výcviku vo Vysokých Tatrách. Žiaci okrem spoznávania našich krásnych Tatier navštívili aj múzeum v Tatranskej Lomnici, kde sa nachádzajú starodávne lyže a sane. I keď nám počasie príliš neprialo, výhľady zo Zámkovskej alebo Téryho chaty boli úžasné. Mnohí sa tiež viezli po prvýkrát lanovkou alebo zubačkou. Každý si so sebou odniesol veľa nezabudnuteľných zážitkov, suvenírov a zodraných topánok. Budúci tretiaci sa teda majú na čo tešiť.
A tí, ktorí ste ešte nevideli krásu Tatier, dúfam, že Vás týchto pár fotografií presvedčí a určite raz zavítate do jednej z najkrajších oblastí, aké Slovensko má.

text a foto: Petra Kajanová

ŠTVRTÁCI VS PRVÁCI

ČO ŤA NAJVIAC PREKVAPILO KEĎ SI PRIŠIEL DO ŠI?
Pleseň, :D ale nie, spolubývajúci, veľmi zaujímavý človek :D
SPĹŇA INTERNÁT TVOJE PREDSTAVY? ČO BY SI ZMENIL V NAŠOM INTERNÁTE ?
Keď som prvýkrát prišiel do internátu, mal som celkom predstavy, že to bude vyzerať krajšie, modernejšie a tak „americkejšie", ale som si zvykol aj na to, čo máme. Do každej izby by som dal aspoň jednu nejakú menšiu chladničku na jedlo, žiaci by to veľmi ocenili.
AKO SI SI ZVYKAL NA TO, ŽE V IZBE NEBÝVAŠ SÁM?
Ako prvák som nemal moc rád svojho spolubývajúceho ale medzičasom som spoznal chalana, s ktorým sme doteraz spolubývajúci a sme veľmi dobrí kamaráti.
VYCHÁDZAŠ SO SVOJIMI SPOLUBÝVAJÚCIMI, SI S NIMI SPOKOJNÝ?
Hej, vychádzame spolu veľmi dobre, a áno som s ním spokojný.
KEĎ TRÁVITE SPOLOČNÝ ČAS V INTERNÁTE NELEZÚ TI NA NERVY ?
No, keď sa tam aspoň dvakrát do mesiaca zastaví tak si nelezieme na nervy :D
MÁŠ POCIT, ŽE SI ZAPADOL?
To neviem povedať či som zapadol.
SI SPOKOJNÝ S INTERNÁTNOU STRAVOU ALEBO SI RADŠEJ SÁM VARÍŠ ?
No, celkom som spokojný, samozrejme že niekedy, keď je na večeru niečo čo nemám rád, tak si aj sám uvarím nejaké tie rožky :D
AKÝ MÁŠ VZŤAH SO SVOJIM VYCHOVÁVATEĽOM ?
Nemám s nimi žiadne problémy ani sú neni hnusný na mňa čiže v pohode.
ČO TI BUDE URČITE CHÝBAŤ KEĎ INTERNÁT NA KONCI ROKA OPUSTÍŠ?
Nebudem tak často v Trenčíne, čiže sa už nebudem dennodenne stretávať zo super ľuďmi, ktorých som tu spoznal.

Peter 4. roč.

ČO ŤA NAJVIAC PREKVAPILO KEĎ SI PRIŠIEL DO ŠI?
V akom dobrom stave sú izby, čakal som niečo horšie, napríklad pavučinky a pavúčikov...
SPĹŇA INTERNÁT TVOJE PREDSTAVY?
Jasné že nie!!! Chýba mi tu telka a wifi.
ČO BY SI ZMENIL V NAŠOM INTERNÁTE ?
Kuchárky, nie robím si srandu! Keby som mohol zmenil by som určite pravidlá. Premaľoval by som si izbu podľa seba.
AKO SI SI ZVYKAL NA TO, ŽE V IZBE NEBÝVAŠ SÁM?
Celkom fajn, keďže spolubývajúci vyzerá ako Marika Gombitová a druhý sa smeje ako Fatty Pillon.
A inak doma som mal izbu do desať rokov s bratom.
VYCHÁDZAŠ SO SVOJIMI SPOLUBÝVAJÚCIMI, SI S NIMI SPOKOJNÝ?
Nie... . Vždy, keď ma rozosmejú, tak sa nemôžem zastaviť a pomaly sa dusím , majú dobrý spôsob samovraždy spolubývajúceho.
KEĎ TRÁVITE SPOLOČNÝ ČAS V INTERNÁTE, NELEZÚ TI NA NERVY ?
Nie, aspoň je tu sranda. Sme iné odbory a kto sa môže pochváliť, že môže mať každý deň zadara masáž (sú to budúci maséri) .
MÁŠ POCIT, ŽE SI ZAPADOL?
Tak určite! :D.
SI SPOKOJNÝ S INTERNÁTNOU STRAVOU ALEBO SI RADŠEJ SÁM VARÍŠ ?
Som spokojný, ale mohlo by byť aj lepšie. No čo už...
AKÝ MÁŠ VZŤAH SO SVOJÍM VYCHOVÁVATEĽOM ?
Veľmi dobrý, vždy ma rozosmeje, myslím, že má zmysel pre humor.
ČO TI BUDE URČITE CHÝBAŤ, KEĎ INTERNÁT NA KONCI ROKA OPUSTÍŠ?
Jasné, že spolubývajúci a naše babenky...:D

Adrián 1.roč.

ŠTVRTÁCI VS PRVÁCI

ČO ŤA NAJVIAC PREKVAPILO KEĎ SI PRIŠIEL DO ŠI?
Nič, nevedel som kam idem...ako to tam bude.

SPĹŇA INTERNÁT TVOJE PREDSTAVY?
No tak dá sa.

ČO BY SI ZMENIL V NAŠOM INTERNÁTE ?
Je toho veľa, hlavne rýchlosť internetu, niekedy stravu a niekedy už ani neviem, resp. už to neriešim veď už maturujem...

AKO SI SI ZVYKAL NA TO, ŽE V IZBE NEBÝVAŠ SÁM?
Normálne, ako každý z nás si musel zvyknúť, že je odlúčený od rodičov /rodičia už ma nedržia za ručičku/ a prijať nové internátne pravidlá a pod.

VYCHÁDZAŠ SO SVOJIMI SPOLUBÝVAJÚCIMI, SI S NIMI SPOKOJNÝ?
Ale, ide to :D.

KEĎ TRÁVITE SPOLOČNÝ ČAS V INTERNÁTE NELEZÚ TI NA NERVY ?
.Máme veľa zážitkov, sme super „kamoši.“

MÁŠ POCIT, ŽE SI ZAPADOL?
Určite áno, ak sa nesnažíš zapadnúť, tak nevydržíš, neprežiješ. Proste celý život musíme niekam zapadnúť a vytvoriť si to svoje územie na prežitie - žitie.

SI SPOKOJNÝ S INTERNÁTNOU STRAVOU ALEBO SI RADŠEJ SÁM VARÍŠ ?
Keď chcem sa stravujem, keď mi nechutí si navarím alebo niečo kúpim.

AKÝ MÁŠ VZŤAH SO SVOJIM VYCHOVÁVATEĽOM ?
Dobrý.

ČO TI BUDE URČITE CHÝBAŤ KEĎ INTERNÁT NA KONCI ROKA OPUSTÍŠ?
Internátne pravidlá :D.

Martin 4.roč.

ČO ŤA NAJVIAC PREKVAPILO, KEĎ SI PRIŠLA DO ŠI?
Prekvapila ma malá skriňa na toľko mojich vecí... ale krásne prostredie.

SPĹŇA INTERNÁT TVOJE PREDSTAVY?
Myslím, že aj hej. Intrák je celkom v pohode.

ČO BY SI ZMENILA V NAŠOM INTERNÁTE ?
Zmenila by som stravu a to, aby sme mohli spávať trochu neskôr, tvrdé matrace a chcela by som viac diskoték.

AKO SI SI ZVYKALA NA TO, ŽE V IZBE NEBÝVAŠ SAMA?
V pohode. Ja mám rada spoločnosť a večerné kecanie.

VYCHÁDZAŠ SO SVOJIMI SPOLUBÝVAJÚCIMI, SI S NIMI SPOKOJNÁ?
Jasné, až na pár výnimiek. Ale veď všade musí byť nejaká čierna ovca.

KEĎ TRÁVITE SPOLOČNÝ ČAS V INTERNÁTE, NELEZÚ TI NA NERVY ?
Nie. Viem si spraviť poriadok, teda vieme sa aj spolu zasmiať.

MÁŠ POCIT, ŽE SI ZAPADLA?
Jasné. Mám super kamarátky a našla som si aj dobrých chalanov – kamarátov.

SI SPOKOJNÁ S INTERNÁTNOU STRAVOU ALEBO SI RADŠEJ SAMA VARÍŠ ?
Ja zjem všetko. Moc mi síce niekedy nechutí, ale nemám čas si variť sama.

AKÝ MÁŠ VZŤAH SO SVOJOU VYCHOVÁVATEĽKOU ?
Dobrý, snažím sa vychádzať s každým.

ČO TI BUDE URČITE CHÝBAŤ, KEĎ INTERNÁT NA KONCI ROKA OPUSTÍŠ?
Najviac mi bude chýbať sranda s kamarátmi a diskotéky.

Ľubica 1.roč.

ČO ŤA NAJVIAC PREKVAPILO, KEĎ SI PRIŠLA DO ŠI?
Najviac ma prekvapili dátumy na nábytku, ktoré písali žiaci ešte z obdobia kedy sme tvorili s českom jeden štát.

SPĹŇA INTERNÁT TVOJE PREDSTAVY?
Bohužiaľ nie, ale rešpektujem a riadim sa podľa intráckych pravidiel.

ČO BY SI ZMENILA V NAŠOM INTERNÁTE ?
Zmenila by som vrátničku, zariadenie a niektoré pravidlá.

AKO SI SI ZVYKALA NA TO, ŽE V IZBE NEBÝVAŠ SAMA?
Zvykala som si dlho, keďže som jedináčik ale už je to fajn. Hlavne nech spolubývajúce nechrápu. To je základ.

VYCHÁDZAŠ SO SVOJIMI SPOLUBÝVAJÚCIMI, SI S NIMI SPOKOJNÁ?
Áno, väčšinou sa nedohadujem s nikým na spoločnom bývaní a nechávam to na náhodu. Nič extra zlé ma zatiaľ nestretlo. Iba na chvíľočku....

KEĎ TRÁVITE SPOLOČNÝ ČAS V INTERNÁTE, NELEZÚ TI NA NERVY ?
Nie. Buď sú na inej izbe alebo sa potichu učia, ak nie sú tolerantné a ak chcem napríklad spať, tak sú potichu a zhasnú. Ale nerozumiem prečo si niektorí dávajú budík na 6.00h. a len zbytočne. Ja vstávam 6.40h. poriadne sa „gebrím", češem a stíham všetko.

MÁŠ POCIT, ŽE SI ZAPADLA?
Nemyslím si. Nemám tristo kamarátov na internáte, nejdem po chodbe s tým, že by ma každý zdravil, so spolubývajúcimi som na izbe do počtu, riešim si svoje veci, ktoré nemajú s internátom nič. Funguje to pre mňa vyslovene len ako ubytovanie.

SI SPOKOJNÁ S INTERNÁTNOU STRAVOU ALEBO SI RADŠEJ SAMA VARÍŠ ?
Niekedy je to fajn, inokedy žasnem ako sa podarilo tak zle navariť. Teraz fungujem tak, že mám asi tretinu stravy z internátu a ostatné si kupujem sama. Ale len veci, ktoré nemusím variť alebo darovať niekomu tým, že si to dám do chladničky.

AKÝ MÁŠ VZŤAH SO SVOJOU VYCHOVÁVATEĽKOU ?
Som spokojná.

ČO TI BUDE URČITE CHÝBAŤ, KEĎ INTERNÁT NA KONCI ROKA OPUSTÍŠ?
Prídavky :D. Keďže idem na ďalší internát, tak mi asi nebude chýbať nič až na pár ľudí, ktorí sa nechystajú na výšku a nie sú z môjho okolia. Bude to vlastne to isté a ešte lepšie v tom, že budem braná ako dospelá.

Vlaďka 4.roč.

ČO ŤA NAJVIAC PREKVAPILO, KEĎ SI PRIŠLA DO ŠI?
Prekvapilo ma vybavenie internátu, plastové okná?!

SPĹŇA INTERNÁT TVOJE PREDSTAVY?
Možno áno. I keď som čakala väčšie izby.

Čo by si zmenila v našom internáte ?
Zmenila by som stravu a chcela by som dlhšie vychádzky.

AKO SI SI ZVYKALA NA TO, ŽE V IZBE NEBÝVAŠ SAMA?
Som veľmi rada, že nebývam sama.

Vychádzaš so svojimi spolubývajúcimi, si s nimi spokojná?
Jasné. Baby sú riadne super.

KEĎ TRÁVITE SPOLOČNÝ ČAS V INTERNÁTE, NELEZÚ TI NA NERVY ?
Nie, možno občas ale je aspoň sranda.

MÁŠ POCIT, ŽE SI ZAPADLA?
Áno, viem s každým vychádzať.

SI SPOKOJNÁ S INTERNÁTNOU STRAVOU ALEBO SI RADŠEJ SAMA VARÍŠ ?
Moc mi síce niekedy nechutí, preto si občas sama varím.

AKÝ MÁŠ VZŤAH SO SVOJOU VYCHOVÁVATEĽKOU ?
Dobrý, vychádzame spolu.

ČO TI BUDE URČITE CHÝBAŤ, KEĎ INTERNÁT NA KONCI ROKA OPUSTÍŠ?
Kamarátky a zábava s nimi.

Alžbeta 1.roč.

ČO ŤA NAJVIAC PREKVAPILO, KEĎ SI PRIŠLA DO ŠI?
Najviac ma prekvapilo to, že sa vôbec nestretávame a väčšinou ani nepoznáme s ľuďmi z iných izieb a z iných tried, neviem prečo, ale predstavovala som si to, ako také spoločenskejšie miesto. Navštevujeme sa zväčša iba spolužiaci.

SPĹŇA INTERNÁT TVOJE PREDSTAVY?
Spĺňa predstavy normálneho internátu, nie je to najhoršie, ale ani žiadna sláva, a tak som si to aj predstavovala, než som sem prišla.

ČO BY SI ZMENILA V NAŠOM INTERNÁTE ?
Jednoznačne STRAVU k zdravšiemu a lepšiemu, prístup niektorých vychovávateliek, aby sa k nám správali viac ako k dospelým ľuďom, čo aj (väčšina) sme. A samozrejme mať aj normálny internet, ktorý každý deň využívam pri štúdiu – nie stále padajúci, slimačí a iba do 21.00 hod. večer.

AKO SI SI ZVYKALA NA TO, ŽE V IZBE NEBÝVAŠ SAMA?
Zvykla som si rýchlo, no naozaj záleží na tom, akého človeka na izbe máte a či je aj on schopný správať sa tolerantne a robiť kompromisy.

VYCHÁDZAŠ SO SVOJIMI SPOLUBÝVAJÚCIMI, SI S NIMI SPOKOJNÁ?
Som spokojná, môžem povedať, že na spolubývajúce mám naozaj šťastie, za tie štyri roky sa mi spolubývajúce menili, no mám jednu, s ktorou bývam od prvého ročníka. Napriek tomu, že sa baby na izbe menili, vždy sme mali dobrý a kamarátsky vzťah.

KEĎ TRÁVITE SPOLOČNÝ ČAS V INTERNÁTE, NELEZÚ TI NA NERVY ?
Niektoré ich zvyky alebo prístup k veciam občas áno, ale nie som konfliktná povaha a všetko sa dá podľa mňa (s väčšinou ľudí) normálne vyriešiť.
Máš pocit, že si zapadla?
Zatiaľ ma nikto nevyhodil, tak asi áno :D.

SI SPOKOJNÁ S INTERNÁTNOU STRAVOU ALEBO SI RADŠEJ SAMA VARÍŠ ?
Najradšej by som si varila, ale bohužiaľ nemám čas...

AKÝ MÁŠ VZŤAH SO SVOJOU VYCHOVÁVATEĽKOU ?
V pohode, taký bežný, myslím, že v internáte celkovo máme veľmi príjemných vychovávateľov, na našom poschodí určite.

ČO TI BUDE URČITE CHÝBAŤ, KEĎ INTERNÁT NA KONCI ROKA OPUSTÍŠ?
Moje kamarátky a všetky zážitky a prebdené večery, ktoré sme často spolu zažívali. A to, že je internát od našej školy 5 minút chôdze, čo som za celé štúdium považovala za nenahraditeľnú výhodu, hlavne keď si večer zabudnete nastaviť budík :-).

Edit, 4. ročník

ČO ŤA NAJVIAC PREKVAPILO, KEĎ SI PRIŠIEL DO ŠI?
Slabá vybavenosť izieb. Bol som sa pozrieť na B trakte a zistil som, že rekonštrukcia A traktu je nutná. Taktiež by som privítal rýchlejší internet, ale človek si zvykne aj na šibenicu.

SPĹŇA INTERNÁT TVOJE PREDSTAVY?
Ak tu chce človek existovať, musí si zvyknúť či už na „pohodlie" izby, alebo spolubydlíka.

ČO BY SI ZMENIL V NAŠOM INTERNÁTE ?
Povoliť voľný pohyb chalanov po babských poschodiach a tam chodiť na vlastné riziko, teda , že nás kontrola nenájde.

AKO SI SI ZVYKAL NA TO, ŽE V IZBE NEBÝVAŠ SÁM?
V pohode, už vopred som sa s tým zmieril. No nečakal som, že o izbu budú mať záujem aj mravce.

VYCHÁDZAŠ SO SVOJIMI SPOLUBÝVAJÚCIMI, SI S NIMI SPOKOJNÝ?
Fajn chalani. Rozumieme si až na výnimku z Oravy, ktorá má iné návyky ako my.

KEĎ TRÁVITE SPOLOČNÝ ČAS V INTERNÁTE, NELEZÚ TI NA NERVY ?
Nie. Dám si slúchadlá do uší a je vyriešené. Keď tak si idem sadnúť na balkón a čítam knihu.

MÁŠ POCIT, ŽE SI ZAPADOL?
Určite hej. Keď zapadnem, sú tu ľudia, ktorí pomôžu mi vyhrabať sa.

SI SPOKOJNÝ S INTERNÁTNOU STRAVOU ALEBO SI RADŠEJ SÁM VARÍŠ ?
Mohli by byť väčšie porcie. Pestrejšia strava a hlavne menej prílohy a viac mäsa. Jediné, čo si tu varím, je zelený čaj, ktorý si ale najbližšie nebudem môcť variť, pretože niekto šlohol kanvicu!!!

AKÝ MÁŠ VZŤAH SO SVOJÍM VYCHOVÁVATEĽOM ?
V pohode, ak dodržiavam pokyny, čo väčšinou nie. V niektorých prípadoch by mohli byť viac ohľadu-plnejší.

ČO TI BUDE URČITE CHÝBAŤ, KEĎ INTERNÁT NA KONCI ROKA OPUSTÍŠ?
Izba s našimi kamoškami, ale to neprezradím:D. A jasné, že dobrí kamoši, ktorých sa mi bude ťažko opúšťať.

Adam 1.roč.

HOKEJISTA LUKÁŠ BORÁK

1.KDE ŠTUDUJEŠ? PREČO PRÁVE TRENČÍN, RESP. AKO SI SA SEM DOSTAL?
Na SZŠ....

2.ODKEDY SA VENUJEŠ ŠPORTU?
S hokejom som začal v štvrtej triede u nás v Prievidzi. Sám som sa vybral na zimák lebo mi to mamka nechcela dovoliť a tak som sa tam zakradol, bolo vybavené... Potom som jej to oznámil ako hotovú vec. Oplatilo sa.

3.KEDY SA CÍTIŠ BYŤ SÁM SEBOU?
Keď som s ľuďmi, ktorým verím a môžem byť sám sebou. Keď sa pustí hudba, vyložím si nohy a mám „klídek".

4.MÁŠ AJ NEJAKÉ OCENENIA?
Raz sa mi zadarilo vyhrať najlepšieho brankára na turnaji, tuším to bolo v Leviciach. Celkom mi vtedy vyšiel turnajík, tak mám doma sošku.

5. AKO ZVLÁDAŠ NÁPOR AKTIVÍT, TRÉNINGOV A ŠKOLY?
Tak školu moc neriešim a s hokejom už pomaly končím, tak to pomaly ubúda. Ale vždy som uprednostňoval hokej a odpočinok pred školou. Skôr som dával pozor na hodinách, než aby som sa to potom učil.

6. ČO SI VÁŽIŠ NA SVOJOM ŽIVOTE MOMENTÁLNE NAJVIAC?
To, že robím to čo ma baví a chcem baviť a zaujať druhých. To, že si pomaly budujem rešpekt a som relatívne šťastný.

7. ČO DO BUDÚCNA, BUDEŠ POKRAČOVAŤ V ŠPORTE ALEBO SMERUJEŠ NIEKAM INAM?
Môj smer sa posúva skôr k hudbe, už mám aj vlastnú pesničku, takže sa to hýbe správnym smerom.

8. O ČOM JE TVOJA PIESEŇ?
Pesnička nemá moc žiadnu presnú tému, proste píšem čo ma napadne a čo cítim pri beate. Takže toľko k tomu... Keď chce niekto vedieť o čom je, tak nech si dá do youtube: „slim L-GAME".

9. MÁŠ SVOJ IDOL, ČO NA ŇOM OBDIVUJEŠ, V ČOM SA CHCEŠ NA NEHO PODOBAŤ?
Eminem.

10.VIEM, ŽE SI BOL V TELEVÍZNEJ SÚŤAŽI ČESKO-SLOVENSKO MÁ TALENT, AKO TAM BOLO?
Chcel som to skúsiť, pretože mi to veľa ľudí vravelo a bol som hlavne aj zvedavý. Ale to nie je tá cesta ako sa preslávi a robiť to. To čo chcem dosiahnuť chcem získať vlastnou prácou vlastnými songami, žiadna telka. To je pravý hip-hop.

11. AKÉ SÚ TVOJE INÉ ZÁĽUBY, AKTIVITY?
No tak ako som už povedal hudba a rap. Inak trávim čas s frajerkou a kamarátmi alebo v štúdiu.

12. AKO SI SA K TÝMTO AKTIVITÁM DOSTAL?
Hudba ma ťahala od mala, síce som do toho predtým nikdy nešiel naplno, ale bavilo ma to. A teraz sa cítim, že robím dobre, keď sa to snažím rozvíjať.

ĎAUJEME ZA ROZHOVOR :)

rozhovor pripravila: Barbora Mokrá
foto: archív L. Borák

VOLEJBALISTI

JÚLIUS FIRKAĽ

PETER BARTÁK

1.KDE ŠTUDUJETE? PREČO PRÁVE TRENČÍN, RESPEKTÍVE AKO STE SA SEM DOSTALI?
Študujeme na Športovom gymnáziu. Ja (Julo) pochádzam z Humenného a do Trenčína som sa dostal na základe odporučenia hlavného trénera klubu COP VOLLEY TRENČÍN. Peter pochádza z krásneho mesta Revúca a dostal sa sem rovnakou cestou. Trenčín sme si vybrali pretože podmienky na zdokonaľovanie našich volejbalových kvalít sú práve v tomto meste najlepšie na Slovensku. Je tu najlepšie a najnovšie vybavenie pre náš šport.

2.ODKEDY SA VENUJETE ŠPORTU?
J.: Volejbalu sa venujem od 5. ročníka ZŠ kde som začal hrať volejbal v záujmovom krúžku a veľmi ma to chytilo takže mi to vydržalo doteraz.
P.: Volejbalu sa venujem 7 rokov a priviedli ma k nemu kamaráti na ulici, kde sme hrali volejbal cez prašiak /mali sme aj Revúcku prašiakovú ligu/.

3.KEDY SA CÍTITE BYŤ SAMI SEBOU?
J.: Sám sebou sa najviac cítim, keď som niekde s partiou chalanov alebo s frajerkou vonku a dokážem sa super zabaviť.
P.: Najlepšie sa cítim pri dobrom pive s kamarátmi.

4. AKO ZVLÁDATE NÁPOR AKTIVÍT, TRÉNINGOV A ŠKOLY?
Keďže nemáme čas na voľnočasové aktivity tak sa venujeme iba tréningom a škole. Niekedy je toho veľmi veľa naraz a únava sa hromadí, ale keď človek chce, všetko sa dá.

5. ČO SI VÁŽITE NA SVOJOM ŽIVOTE MOMENTÁLNE NAJVIAC?
Obaja si najviac vážime svoju rodinu, priateľov, priateľky a spoluhráčov okolo seba. Keďže doma trávime veľmi malo času, rodinu si vážime o to viac.

6. ČO DO BUDÚCNA, BUDETE POKRAČOVAŤ V ŠPORTE ALEBO SMERUJETE NIEKAM INAM?
Hlavne by sme chceli hrať volejbal a pokiaľ sa nám naskytne nejaká dobrá ponuka, tak ju určite využijeme. Škola však neostane bokom a obaja sa chystáme aj na vysokú školu.

7. MÁTE SVOJ ŠPORTOVÝ VZOR, ČO NA ŇOM OBDIVUJETE, V ČOM SA CHCETE NA NEHO PODOBAŤ?
J.: Samozrejme, ako každý jeden športovec aj ja mám toho svojho favorita. Je to srbský smečiar Uroš Kovačevič hrajúci v prestížnej talianskej A1 lige. Obdivujem u neho prehľad na ihrisku v každom zápase. Stále dokáže dať aspoň 18 bodov v jednom zápase, čo je celkom slušné.
P.: Mojím športovým vzorom je argentínsky nahrávač De Cecco, ktorý hrá tak isto ako

smečiar Uroš Kovačevič v talianskej najvyššej lige. Najviac sa mi páči jeho štýl hry. Nahrávku vie dobre utajiť a preto je veľmi oceňovaný u všetkých volejbalistov.

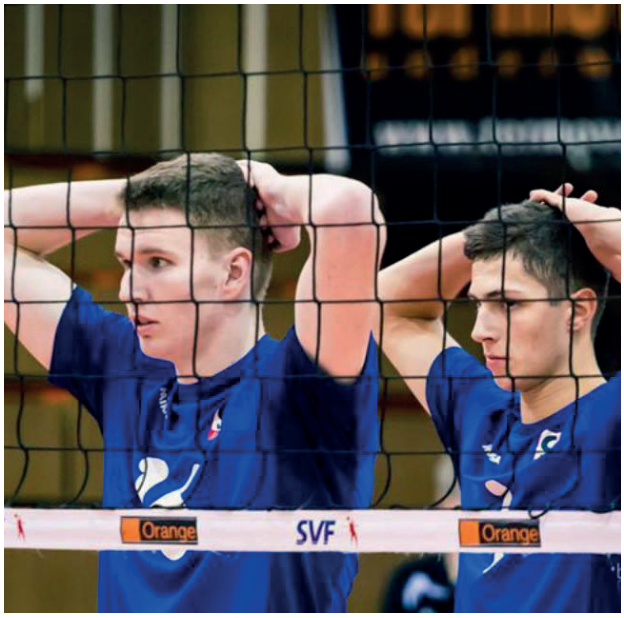

8. AKÉ SÚ VAŠE INÉ ZÁĽUBY, AKTIVITY?
J.: Rád si zahrám akýkoľvek iný šport.
P.: Najradšej si zahrám futbal, hokej.

9. AKO STE SA K TÝMTO AKTIVITÁM DOSTALI?
Keďže sme pred volejbalom vystriedali mnoho športov tak si ich radi zahráme aj popri volejbale alebo počas voľného času.

ĎAUJEME ZA ROZHOVOR :)

rozhovor pripravila: Barbora
foto: archív J.Firkaľ a R

autorská foto: Petra Kajanová